

“Sadece bizim için değil, insan olmaktan kaynaklanan haklarımızı savunmak için, kamu emekçilerinin ekmek ve onur mücadelesinin yargılanamayacağını göstermek için, tüm yoksullar ve ezilenler için orada olmalısınız.

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça serbest bırakılsın!

14 Eylül Nuriye ve Semih'in serbest bırakılmaları için önemli bir gün. “14 Eylül'de bir mahkeme kuruluyor. Bu mahkemede bizi yargılayacaklarını söylüyorlar ama esas olarak yargılamak ve mahkum etmek istedikleri emekçilerin direnme hakkı, ekmek ve onur mücadelesidir” diyor Nuriye ve Semih. Doğru söylüyorlar. İşçi

ve emekçiler kendilerine yönelik saldırılara karşı mücadele ettiğinde Nuriyeler ve Semihler serbest kalacak. Soyut bir söylem olarak değil, pratik olarak serbest kalacaklar.

Nuriye ve Semih 14 Eylül'de mahkemelerine çağırılıyorlar, ama asıl çağrılarını mücadeleye oluyor. **s.7**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 34
8 Eylül 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak11.net

Demokratik hak ve özgürlüklerin gaspı sürüyor!

Emek düşmanı saldırılara karşı sınıf mücadelesine!

3

Düzen siyasetinde denge arayışı

CHP, öfkesi biriken kitlelerin kazasız belasız 2019'a taşınması, düzen kurumlarına umutlarının bağlanması gagesiyle hareket etmektedir.

14

Kadın metal işçileri haklarını almalıdır!

Metal işçisi kadınlar olarak edilgen birer sendika üyesi değil, taleplerini dillendiren, örgütlü davranan mücadeleci işçiler olarak hareket etmeliyiz.

20

Arakan'da neler oluyor, niçin oluyor?

Arakan'daki gelişmelerin emperyalistler için olduğu gibi yerli egemen burjuvazi için de farklı ekonomik ve siyasal nedenleri bulunmaktadır.

s.12

s.17

Demokratik hak ve özgürlüklerin gaspı sürüyor

Emek düşmanı saldırılara karşı sınıf mücadelesine!

Ortaçağ artığı siyasal islamcı zihniyete dayalı diktanın tahkim edilmesi, Tayyip Erdoğan AKP'sinin temel önceliğidir. Diğer her şeyi buna tabi kılan dinci sermaye iktidarının ikinci önceliği ise ne pahasına olursa olsun kapitalistlerin sınıf çıkarlarını koruyup kollamaktır. Faşist tek adam diktasının bekası kapitalistlerin desteğine bağlı olduğu için, işçi sınıfıyla emekçilere düşmanlıkta sınır tanımayan icraatların da ardı akası kesilmiyor.

Mücadelenin büyütülmesi ve rejimi sarsan, hatta yıkan sonuçlar yaratabilmesi için, işçi sınıfının etkin bir rol oynaması kritik bir önem taşıyor. Zira kapitalizmin tek tutarlı devrimci sınıfının önderlik etmediği bir mücadelenin hedeflenen sonuçları yaratması mümkün değil.

Toplumsal meşruiyetini yitirmek pahasına dikta rejimi kuran AKP, siyasallaşmış gerici İslamı yayma, toplumsal zenginliğin yağmasından azami pay alma, toplumsal muhalefeti zorbalıkla susturma, işçi sınıfına, emekçilere çıplak/kaba köleliği dayatma istikametinde ilerliyor. Bu rejimin başka türlü ayakta kalması mümkün değil. Bundan dolayı günden güne daha histerik, daha saldırgan, daha kural tanımaz hale geliyor; toplumun biat etmeyen kesimlerine her fırsatta keskin dişlerini gösteriyor.

Diş politikasını iç politikanın aracı olarak kullan bu iktidar, Suriye başta olmak üzere komşu halklara karşı ağır suçlar işlemeye devam ediyor. Değişen koşulları dikkate almadan Suriye ve Irak'ta yayılmacı/saldırgan çizgide ısrar eden AKP iktidarı, içte ırkçı-şoven histeriyi körüklemek için ise emperyalistlere "kafa tutuyor" görüntüsü vermeye çalışıyor. Bu ise sermaye devletinin dışarıdaki itibarını beş paralık etmekle kalmıyor, birçok noktada sıkışmasını da beraberinde getiriyor. İflas eden dış politikanın yarattığı faturayı da emekçilerin sırtına yıkan T. Erdoğan AKP'si, kendisine biat eden toplum kesimlerini de batıya karşı sergilediği "sahte kabadayı" vaazlarıyla oyalamaya çalışıyor.

Bu gidişat, Türkiye kapitalizminin işçilere, emekçilere, baskı ve ayrımcılığa maruz kalan toplum kesimlerine reva

gördüğü yönetim anlayışının niteliğini gözler önüne seriyor. Zira emekçilerin kabusu olan T. Erdoğan AKP'sini kuran, büyüten, iktidar yapan emperyalistlerle birlikte bu kapitalist sistemin kendisidir. Siyasal İslam projesinin iflasıyla emperyalistler nezdindeki parıltısını yitirmesine rağmen, Türkiye burjuvazisinin çoğunun dinci dikta rejimini desteklemesi, diğerlerinin ise tahammül etmesi, AKP'nin bu sınıfa sağladığı sınırsız imkanlardan kaynaklanıyor.

TÜSİAD'da temsil edilen Türk burjuvazisinin kaymak tabakası, dikta rejimin kimi icraatlarından rahatsız olsa da artı-değer yağmasından aldığı payın büyük oranlarda artmasından dolayı Ortaçağ artığı zihniyetle uzlaşıyor. Siyasal İslam'a yandaş olan sermaye kesimi ise tam da bu iktidar sayesinde muazzam bir servet birikimine el koyma fırsatı yakaladı. Kuşkusuz ki T. Erdoğan AKP'sinin şefleri artı-değer yağmasından büyük bir pay alırken, yandaş sermayeyi de palazlandırıyor, fakat aynı zamanda burjuvazinin diğer kesimlerinin servetine servet katmasına da alan açıyorlar. Diğer bir ifadeyle bu iktidar, sömürücü kapitalist sınıfa bir bütün olarak hizmet ediyor.

İktidarın icraatları zıvanadan çıkmışken, düzen muhalefetine buna karşı geliştirdiği ciddi bir eleştiri olmadığı gibi, alternatif yaratma noktasında da ciddi bir zorlanma yaşıyor. CHP, sağa kayarak AKP'nin alternatifini yaratabileceğini var sayan bir aymazlık içinde ve bu tutumuyla, ülkenin emek düşmanı dinci-sağcılara mahkum olduğu iddiasına destek veriyor. Burjuva düzen Ortaçağ kalıntısı bir zihniyet tarafından rehin alınmışken, düzen muhalefetine sergilediği çapsızlık, bir sınıf olarak burjuvazinin siyasal alandaki sefaletinin de dışı vurumudur. Bu sınıf, düzen sınırları içinde olsa bile işçilere-emekçilere olduğu kadar toplumun ilerici kesimlerine de herhangi bir

çıkış sunabilmekten acizdir.

İşçi sınıfıyla emekçiler insanca çalışma ve yaşam koşullarının kırıntısını bile ortadan kaldıran bu gidişattan rahatsızken, toplumun ilerici dinamik kesimleri ise baskıdan, yasaklardan, zorbalıktan, Ortaçağ zihniyetinin dayatılmasından rahatsızlar. İşçi sınıfıyla emekçiler insanca çalışma ve yaşam koşullarına ulaşabilmek için mücadele ederken, ilerici kesimler de tek adam diktasının yasa, kural, kaide tanımaz baskı ve zorbalığına karşı seslerini yükseltiyorlar. Nitekim CHP'nin Maltepe mitingine milyonlarca kişinin katılması, toplumun bu ilerici kesimlerinde biriken öfkenin dışı vurumu oldu.

Bu iki toplumsal dinamiğin bazı özgün talepleri olsa da dikta rejimin icraatlarından kaynaklanan birçok ortak sorunları da var. Her şeye rağmen böylesine gözü dönmüş bir rejimi durdurabilmek için bu dinamiklerin bir mücadele kanalında birleştirilmesi büyük bir önem taşıyor.

Mücadelenin büyütülmesi ve rejimi sarsan, hatta yıkan sonuçlar yaratabilmesi için, işçi sınıfının etkin bir rol oynaması kritik bir önem taşıyor. Zira kapitalizmin tek tutarlı devrimci sınıfının önderlik etmediği bir mücadelenin hedeflenen sonuçları yaratması mümkün değil. Toplumun ilerici kesimlerinin muhalif dinamiklerini kucaklamak ise ancak işçi sınıfı gibi kapitalizme karşı mücadeleyi sonuna kadar götürebilecek bir gücün harekete önderlik ettiği yerde mümkündür. O halde rejimin demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldıran emek düşmanı saldırılarını püskürtebilmek için, halen yerel işçi eylemlerinin devrimci bir sınıf hareketi yaratmanın zeminlerine dönüştürülmesi görevi var önümüzde. Bunun için tüm imkanlar, güçler ve araçlar seferber edilmelidir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/34 * 8 Eylül 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak11.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Düzen siyasetinde denge arayışı

Başını CHP'nin çektiği "Adalet Yürüyüşü"nin ardından esen "rüzgarı" devam ettirmek hedefiyle 26-29 Ağustos tarihlerinde de "Adalet Kurultayı" gerçekleştirildi. CHP bir yol haritası olarak ortaya koyduğu bu politikayı, adalet ve hukuk arayan her kesimi birleştiren bir platform olarak sunuyor. Özellikle bu çalışmaların "partiler üstü" olduğu vurgulanıyor. Ama kamuoyu önünde her şey CHP adına tartışılıyor, onun tarafından planlanıp yönlendiriliyor. "80 milyon için yürüdüm. Hiçbir ayırım yapmadım, 80 milyon kucakladım" diyen Kılıçdaroğlu ve CHP'liler 2019 seçimlerine de bu politikayla hazırlanıyor, şimdiden "herkesin ortaklaşacağı" isimler tartışılıyor.

Böylelikle hileli referandum sonrası özellikle 'Hayır' cephesinde belirgin hale gelen tepkiler, CHP'nin bu "bütünleştirici" manevralarıyla 2019 seçimlerine yönlendiriliyor. OHAL'le birlikte artan baskı ve zorbalıkla sindirilmek istenen toplumsal muhalefet boşluğunda, CHP tüm 'Hayır' cephesi adına hareket etme kolaylığı buluyor. Muhafif kitlelerin öfkeleri belli bir "rota"ya sokuluyor. Bu da kulağa hoş gelen adalet, hak, demokrasi talepleriyle ve "herkesi birleştirme" genel söylemiyle yapılıyor. Bu öyle bir genelleme ki bir yandan Gezi kitlesine göz kırılıp, öte yandan dinci gericiyle el uzatılabilir. Örneğin "Adalet Kurultayı"nda AKP kurucularından eski bakan Abdüllatif Şener ve Fatma Bostan Ünsal, Milli Görüş çizgisinden çok sayıda isim ve Nur cemaatinden konuşmacılar düzenlenen panellere katılıyor. Nasıl bir birleştiricilikse HDP ve HDP'ye yakın isimler bu adalet kurultayında yer bulamıyor.

Erdoğan AKP'si, her ne kadar sermaye sınıfının çıkarlarını gözetse de topluma dayattığı gerici uygulamaları,

CHP, öfkesi biriken kitlelerin kazasız belasız 2019'a taşınması, bir kez daha düzen kurumlarına umutlarının bağlanması gayesiyle hareket etmektedir. 2019 adaylarını şimdiden tartışarak, 50+1 hesapları yaptırarak işçi ve emekçiler oyalanmakta, hâlâ seçimlere ilişkin sahte umutlar yaratılmaktadır.

kutuplaştırıcı söylemleri, ayyuka çıkmış hukuksuzlukları, kişiselleştirdiği iktidar görüntüsü ile düzen kurumlarının itibarını zedelemesi, bu kurumlara artan güvensizlik ve dozu giderek artan baskı ve zorbalıkları ile düzenin istikrarını riske sokmaktadır.

Sermaye düzeninin ise istikrara ve bunun için de dengeleyici araçlara ihtiyacı vardır. "Çok geniş kesimleri" buluşturmayı amaçlayan politikasıyla düzen solunu güçlendirme çabaları da bu ihtiyaç gereğidir. Sermayenin CHP'ye yüklediği bu misyon gereği, bir denge kurma politikası güdülmektedir. İşte bu nedenle hem ilerici değerler sahiplenilip hem de AKP mağduru dinsel gericiyle de alan açılmaktadır.

Düzen sahiplerinin, onlar adına düşünen akıl hocalarının kurulu düzeni korumak adına pek çok yol haritası, pek

çok taktiği, manevrası vardır. CHP'ye yön veren çizgi de buralardan beslenmektedir. 16 Nisan referandumunda YSK'nın göz göre göre yaptığı usulsüzlük karşısında halkı sokaktan çekmekte büyük bir maharet gösteren CHP'nin, kurultay sonrası yaptığı açıklamalarda artık sokakta olacağını ifade etmesindeki "değişim" gibi...

Düzen siyaseti, burjuva politikanın tüm ikiyüzlülüğüyle kitlelerin adalet özlemlerini istismar etmektedir. Bugün gerek "Adalet Yürüyüşü"ne gerekse kurultaya katılan ve destek sunan on binlerce işçi ve emekçi vardır. İlerici değerlerin savunucusu olan bu kitle gericiyle karşıdır, adalet istemektedir. Erdoğan AKP'sinin icraatlarına çok tepkilidir. Haziran Direnişi'nde olduğu gibi beklenmedik bir çıkış gösterip, düzen karşıtı muhalefete geçme potansiyelleri olan bir kitledir.

CHP, öfkesi biriken kitlelerin kazasız belasız 2019'a taşınması, bir kez daha düzen kurumlarına umutlarının bağlanması gayesiyle hareket etmektedir. 2019 adaylarını şimdiden tartışarak, 50+1 hesapları yaptırarak işçi ve emekçiler oyalanmakta, hâlâ seçimlere ilişkin sahte umutlar yaratılmaktadır. Seçim sisteminin ve yargının itibarsızlaştığı, meclisin bile gelinen yerde işlevsizleştiği bu konjonktürde sermaye düzenine verilecek en iyi hizmettir bu.

Devrimci bir sınıf hareketinin yokluğunda, yaşananlara sınıfsal bir perspektiften bakılmadığında toplumsal muhalefet güçleri de kolayından düzen siyasetine yedeklenebilmekte, onun açtığı alanda politika yapmaktadır. Tüm bunlar bağımsız devrimci sınıf siyasetinin güçlendirilmesinin hayati önemini bir kez daha göstermektedir.

Alevi örgütleri ve Eğitim Sen 17 Eylül mitingine çağırıyor

Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) ve Eğitim Sen, 17 Eylül'de İstanbul Kartal'da gerici eğitim, OHAL ve KHK'lara karşı düzenleyecekleri mitingine ilişkin 6 Eylül günü basın toplantısı gerçekleştirdi.

Küçükçekmece'deki Garip Dede Dergahı'nda yapılan toplantıda basın açıklaması ABF Genel Başkanı Muhittin Yıldız tarafından okundu. "Başta eğitim müfredatı olmak üzere her alanda yaşanan tekçili-

ğin yarattığı gerginlikten rahatsız oldukları" ifade edilen açıklamada gerici eğitime karşı; zorunlu din dersinin kaldırılması için, herkeşe adalet için, ihraç edilen kamu emekçileri ve Gülmen ile Özakça için, kapatılan basın kuruluşları için 17 Eylül'de Kartal'da olunacağı belirtildi.

Basın toplantısı, açıklamanın ardından kurum temsilcilerinin konuşmalarıyla devam etti. Konuş-

malarda, saldırılara dikkat çekilerek "sokağa çıkmakta geç kaldık" denildi. Demokratik kitle örgütlerinin sokağa çıkma konusundaki eksikliklerine değinilerek 17 Eylül sonrası da eylem ve etkinliklerin sürdürülmesi gerektiği ifade edildi. Okulların açıldığı gün milli eğitim müdürlükleri önünde basın açıklamaları ve sonrasında da alternatif eğitim şurası yapılmasının hedeflendiği belirtildi.

12 Eylül ve burjuva düzenin ikiye yüzölçümü

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinin 37. yılındayız. Günümüzde toplumun geniş kesimleri nezdinde 12 Eylül darbesinin hiçbir meşruiyeti yoktur. Burjuvazinin temsilcileri de bundan kaynaklı olarak zaman zaman 12 Eylül'ü hedef tahtasına koymakta, darbeyi "Türkiye'yi 30 yıl geriye götüren darbe", "anti-demokratik dönem" vs. diye bahsetmektedirler. Fakat bu, su katılmamış bir ikiye yüzölçümün başka bir şey değil. Zira sözüm ona 12 Eylül darbesine karşı olanlar, uygulamada 12 Eylül'ü aratmayacak, hatta ondan beter pratiklere imza atmaktadırlar.

12 Eylül denildiğinde akla ilk gelenler; darbe ortamını hazırlamak için devletin gerçekleştirdiği katliamlar, faili meçhul, darbeye beraber arttırılan gerici, askeri zor uygulamalar, hapishanelerde sürgünler ve işkenceler, idamlar, akademiye yönelik ihraç saldırıları, işçi sınıfı ve emekçilerin elindeki iktisadi-sosyal hak kırıntılarının gaspı, vatandaşlıktan atmalar, en ufak bir muhalif sesin "terör" demagojisiyle bastırılması, baskı altında ve hileyle gerçekleşen anayasa referandumu vb.dir. 12 Eylül aynı zamanda burjuva siyasetçilerin, cunta uşağı medya kuruluşlarının ve sözde sivil toplum temsilcilerinin bütün bu gerici-faşist saldırıları meşrulaştırmaya çalıştığı bir dönemdir.

Bugün Türkiye'ye şöyle bir göz atan herhangi biri, burada saydıklarımızı, hatta daha fazlasını en açık haliyle görmekte zorlanmamaktadır. Bugün 12 Eylül'den daha pervasız bir gerici ve saldırganlık hüküm sürmektedir. Askeri faşist darbe koşullarında dahi hiç değilse biçimsel olarak işleyen burjuva hukukundan, burjuva devletin kurumsal işleyişinden eser kalmamıştır. Her şey ülkeyi yandaşları için yolsuzluk ve hırsızlık bataklığına dönüştürmüş dinci-gerici partinin ve şefinin bekasına göre yürümektedir. Sermaye cephesi, 15 Temmuz Fetullahçı darbe girişimini "Allahın bir lütfu" olarak değerlendiren AKP şefi karşısında tamamen hizaya gelmiş, onun dinci-faşist tek

12 Eylül rejimiyle bugünkü tek adam rejimi arasında özü itibariyle hiçbir fark yoktur. İkisi de Amerikan emperyalizminin ve yerli işbirlikçi sermayenin çıkarlarına hizmet etmektedir.

adam rejimi kurma çabasına katkısını esirgememiştir.

Dahası 10 Ekim, Suruç, Diyarbakır, Cizre, Sur, Nusaybin, Yüksekova katliamlarına 37 yıl önce değil, yakın yıllarda tanık olduk. BES, kiralık işçi büroları, grev yasakları vb. gibi saldırılar son bir yılın olaylarıdır. Kıdem tazminatı saldırısı hâlâ mecliste görüşülüyor. Hapishanelerden her gün işkence ve sürgün haberleri geliyor. "Tek tip kıyafet" dayatmasıyla bu işkence ve tecrit koşulları daha da ağırlaştırılmaya çalışılıyor. Fetullahçı çete bahane edilerek toplumun muhalif kesimlerine, devrimcilere, ilerici kesimlere saldırılar gerçekleştiriyor. Binlerce ilerici kamu emekçisi ve akademisyen KHK'lar ile ihraç edildi. OHAL koşullarında baskı ve gerici atmosferinde anayasa değişikliği adı altında bir tek adam rejimi referandumu yapıldı. Hileli referandum sonuçları üzerinden mevcut dinci-gerici rejim tahkim edilmeye çalışılıyor. Bütün bu baskı koşullarına karşı gelen herkes "terör" demagojisiyle saldırıya uğruyor, soruşturuluyor, tutuklanıyor... Ve 12

Eylül 1980 döneminde olduğu gibi burjuva siyaseti bütün kurumları, partileri, medyası vb. ile yaşananları meşrulaştırmaya çalışıyor.

Tüm bunların da açıklıkla gösterdiği gibi, 12 Eylül'ü aratan baskı politikaları altında yaşamaktayız. İkiye yüzölçümle 12 Eylül darbesine karşı olduğunu ilan eden burjuva siyaseti özünde onunla aynı "değerleri" taşımaktadır.

12 Eylül rejimi de bugünkü tek adam rejimi de sermayenin çıkarlarına hizmet etmektedir ve işçi sınıfı ile emekçilere düşmandır. 12 Eylül cuntası bir ekonomik-sosyal saldırı paketi olan 24 Ocak kararlarını hayata geçirmek için kurulmuştu. Sermayenin bugünkü tek adam rejimi de kıdem tazminatının gaspı başta olmak üzere her türlü sosyal saldırının altına imza atıp, sermayedarlara "Biz OHAL'i grevleri yasaklamak için ilan ettik" diyor.

Yine bilindiği gibi 12 Eylül rejimi Amerikan emperyalizminin güdümündeydi. (CIA'nın Türkiye şefi olan Paul Henze'nin Başkan Jimmy Carter'a 12 Eylül darbesini "bizim çocuklar başardı"

diye haber vermesi başka söze gerek bırakmıyordu.) Bugünkü tek adam rejimi de çoktandır iflas etmiş "ılımlı İslam" politikasıyla AKP'yi damıtan Amerikan emperyalizminin güdümündedir.

12 Eylül rejimi başta Kürt halkı ve Aleviler olmak üzere ezilen halklara ve mezheplere düşmandır. Bunun en iyi bilinen örneği Diyarbakır Hapishanesi'nde Kürt halkının öncülerine dönük işkencelerdir. Keza 12 Eylül darbesi öncesi darbe ortamını hazırlamak için devletin ve paramiliter faşist güçlerin gerçekleştirdiği Maraş Alevi katliamıdır. Bugünkü tek adam rejimi de Kürtlere, Alevilere ve diğer azınlık halklara düşmandır. AKP şefi ve müritleri genlerine işlemiş Alevi düşmanlığını neredeyse her fırsatta kusuyorlar zaten. Kürt halkına yönelik saldırılar, Kürtlere karşı IŞİD'in palazlandırılması, Sur, Nusaybin, Cizre vb. kentlerde devletin gerçekleştirdiği hunharca katliamlar bu gerçekliğin en güncel örnekleridir.

Kısacası 12 Eylül rejimiyle bugünkü tek adam rejimi arasında özü itibariyle hiçbir fark yoktur. İkisi de Amerikan emperyalizminin ve yerli işbirlikçi sermayenin çıkarlarına hizmet etmektedir. Bundan yıllar sonra bugünlere bakıp tek adam rejiminin baskıcı uygulamalarından söz ediyor olabiliriz. Bugün mevcut rejimi destekleyen kesimlerin o günden bugünlere ikiye yüzölçümüne yargılaması da şaşırtıcı olmayacaktır. 12 Eylül rejiminin bugün toplum nezdindeki algılanışı bunun olabirliğinin kanıtıdır. Ancak unutmamak gerekir ki bu gerici rejimi biz işçi-emekçiler yıkmadığımız sürece, bugünün, yarın ikiye yüzölçüm burjuva siyasetinin toplumu aldatma malzemesi olması işten bile değildir. Tıpkı 12 Eylül gibi...

Tekirdağ F Tipi'nde devrimci tutsaklara yönelik saldırılar artıyor

OHAL döneminde hapishanelerde artan baskı ve yasaklarla devrimci tutsakların iradeleri teslim alınmaya çalışılıyor. Kitap yasakları, mektupların engellenmesi, devrimci yayınların tutsaklara verilmemesi gibi keyfi uygulamaların yanı sıra, son dönemde en önemli saldırılardan biri de tek tip elbise dayatması oluyor.

Devrimci tutsaklar tek tip dayatmasını kabul etmeyeceklerini ilan ederken, Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde tek tip dayatmasına gerekçe yapılan "Hero" vb. yazılı giysilerin giyilmesini

engelleme bahanesiyle tutsaklara ince arama dayatmasında bulunuluyor.

Devrimci tutsaklar görüşe çıkarken dahi birçok noktada aranmaya zorlanıyor. TKİP dava tutsağı Onur Kara, her görüş ve savcılık dönüşünde bu uygulamaları protesto etmek için oturma eylemi yapıyor. Oturma eyleminde gardiyanların fiziki saldırılarına uğrayan Kara, yerlerde sürükleniyor.

Kara, zorbalığın devrimci iradeyi teslim almayacağını, direnişin kazanacağını vurguladı.

Hukukun üstünlüğü ve yargı bağımsızlığı üzerine

30 Ağustos Zafer Bayramı vesilesiyle Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'nde düzenlenen resepsiyonda Anayasa Mahkemesi Başkanı Zühtü Arslan'ın, Erdoğan'ı önünde eğilerek selamlaması farklı kesimler tarafından tepkiyle karşılandı ve "yargının bağımsızlığı" tartışmalarını tekrar gündeme getirdi. Bunun üzerine yine Erdoğan'ın karşındayken düğmesiz cübbesini iliklemeye çalışan Danıştay Başkanı Zerrin Güngör "Ben Danıştay Başkanı olarak sizi temin ederim ki yargı şimdiye kadar hiç bu kadar tarafsız ve bağımsız olmamıştı" açıklamasında bulundu.

Özellikle son 1 yıldır mevcut düzen hukukunu dahi hiçe sayan ve keyfiliği ay-yuka çıkan uygulamalardan dolayı "hukukun üstünlüğü", "yargının bağımsızlığı" tartışmaları ve adalet talebi kamuoyunu ağırlıklı meşgul ediyor. İlerici-demokrat güçlerin ve geniş halk kesimlerinin temel istemi olan adalet talebi üzerine düzen muhalefeti dahi sokağa çıkmak zorunda hissediyor.

SINIFLAR ÜSTÜ BİR HUKUK OLABİLİR Mİ?

Hukuk devleti kavramı ilk olarak burjuva ideologlarca ortaya atılmış bir kavramdır. Liberal filozoflarca, kaostan düzene geçmek isteyen insan soyu toplumsal bir sözleşme oluşturarak, toplumun uyması gereken bir kurallar bütünü oluşturur. Böylece gücünü tanrıdan değil, insanların aklın doğrultusunda hareket ederek oluşturduğu kurallardan alan bir devlet anlayışı ortaya çıkar. Bu eski liberal masal sorunun özünü karartmaktan başka bir işe yaramamaktadır.

Feodal devlet kabuğuna sığmayan kapitalist üretim ilişkileri toplumun farklı bir biçimde örgütlenmesini gerektiriyor-

du. Bu da feodal despotizmle burjuvaları karşı karşıya getiriyordu. Daha fazla kazanmak için özgür iş gücüne ve serbest ticaret anlaşmalarına ihtiyaç duyan kapitalistler, feodal boyunduruk altında ezilen emekçi kitleleri kendilerine yedekleyerek "eşitlik, özgürlük, kardeşlik" bayrağıyla krallıklara karşı yürüyordu. Gücünü kiliseden alan krallıklara karşı, aklın ve bilimin ışığıyla başlayan bu yürüyüş tabii ki kendisi de sömürücü bir sınıf olan burjuvazinin emekçi kitlelerin "radikalizminden" korkarak zaman zaman frenlenmesi ve hatta ters yöne çevirmesi ile sonuçlanıyordu. Burjuvazinin şiarındaki eşitlik onun için yasa önündeki soyut eşitlikten ibaretti; yaşamak için emek gücünden başka satacak bir şeyi olmayan bir işçi ile tüm üretim araçlarına sahip olan burjuvayı aynı sayan bir eşitlik! Keza özgürlük ticaret özgürlüğünden başka bir şey değildi. Kardeşlik ise emekçi kitleleri peşinden sürükleyen bir yalandan ibaretti.

Marx'a göre hukuk çözümlenmesi gereken değil, aşılması gereken bir yabancılaştırma konusudur. Nasıl din yabancılaştırmanın "kutsal" yönüyle, hukuk da "dünyevi" yanındır. Egemen sınıfın baskı aracı olan devlet gibi hukuk da sınıflar üstü bir kavram değil; sınıfsal, toplumsal üretim ilişkilerinin yarattığı bir üst yapıdır. "Hukukun üstünlüğü" egemen olanın çıkarlarının üstünlüğüdür. Çünkü hukuk kurallarını egemen olan yazar. Sözde kanun önünde herkes eşittir, ancak hepimizin bildiği gibi bazıları "daha eşittir." Dolayısıyla sınıf ilişkilerinin yok olduğu bir toplumda devlet nasıl çıkırcı ve tunç baltanın yanına fırlatılacaksa, modern hukuk kuralları da Hammurabi Yasaları'nın yanına atılacaktır.

Ancak hukuk toplumsal ilişkilerin bir

ürünü olduğu gibi, sadece çıktısı da değildir. Aynı zamanda mevcut güç dengele-rini de yansıtır. Sınıf hareketi yükseldiği, işçi sınıfı "kendi için sınıf" olarak hakları için mücadeleye yöneldiği dönemlerde kısmi kazanımlar elde etmiş, fiili-meşru mücadeleyle elde ettiği hakları yasaya yazdırmayı başarmıştır. Buna en güzel örnek Kavel işçilerinin gerçekleştirdiği fiili grevle, grev hakkını tüm işçi sınıfı için yasal bir kazanım olarak yazdırmasıdır. Ancak belirttiğimiz gibi, düzen sınırları içinde kaldığı sürece bu kazanımlar kısmi kalmaya mahkumdur. Sosyal hareketliliğin geri çekildiği, sınıf mücadelesinin durgun seyrettiği dönemlerde burjuvazi vermek zorunda kaldığı hakları geri almasını bilmiştir.

Bu belirlemeler ışığında "hukukun üstünlüğü" ve "yargı bağımsızlığı" tartışmaları burjuva aldatmacalarından ibarettir. Yasalarını egemenlerin yazdığı, yürütmesinde egemenlerin bulunduğu bir sistemin yargısından da işçi ve emekçilerden yana tavır almasını beklemek ahmaklık olur. Burjuva devlet aygıtında tıpkı demokrasi gibi hukuk üstünlüğü de biçimsel kalmıştır. Bir avuç sömürücü azınlığın toplumun üretici çoğunluğuna hükmettiği toplumsal ilişkiler parçalanmadıkça ne gerçek demokrasi ne de hukukun üstünlüğü sağlanacaktır. Buna yönelik ilk adımın atıldığı Ekim Devrimi'nin ardından ilk alınan kararlardan biri "eski yargı kurumlarının tümüyle lağvedilmesi ve demokratik seçim esasına dayanan mahkemelerin kurulması"ydı. Bir avuç sömürücü asalağın değil de toplumun tamamının çıkarlarını temsil eden bir hukuk anlayışı da kurtuluşu, tüm toplumun kurtuluşu olan işçi sınıfının tarihsel rolünü oynaması ile mümkündür.

İlk 6 ayda gerçekleşen hak ihlalleri

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi, 2017'nin ilk 6 ayı içinde yaşanan hak ihlallerini raporlaştırarak kamuoyu ile paylaştı. Raporun ilk bölümünde yer alan yargısız infazlar OHAL saldırganlığını gözler önüne seriyor:

* 1 kadın, 3 çocuk, 6 erkek olmak üzere 10 kişi yargısız infazlarda katledildi. 11 kişi de yaralandı.

Hapishanelerde 3 kişi öldü.

* 1 kişi gözaltında kaybedildi 1 kişinin de cenazesi kaybedildi.

* 5 çocuk, 55 kadın olmak üzere toplam 351 kişi toplumsal alanlarda öldü.

* 2'si polis merkezi dışında toplam 9 kişi gözaltında işkence gördüğüne ilişkin başvuruda bulundu.

* 12 kişi kolluk güçleri tarafından kendisine ajanlık dayatmasında bulunduğu üzerine başvurdu.

* 3'ü engelli olmak üzere 19 kadına tecavüz edildi. 4 çocuk olmak üzere 35 kadın fuhuşa zorlandı.

* 2 çocuk 1 kadın kaçırıldı. 3 çocuk 35 kadın gördüğü şiddetle yaralandı. 2 engelli 1 erkek çocuk olmak üzere toplam 24 çocuk istismar edildi.

2017'nin ilk altı ayında 62 kişinin tutuklandığı, 144 kişinin ise gözaltına alındığı belirtildi. 17 HDP'li hakkında yakalama kararı çıkarıldığı da rapora yansırken sosyal medya paylaşımları nedeniyle 12 kişinin tutuklandığı, 8 kişinin ise gözaltına alındığı belirtildi.

Ev baskınlarında 9 tutuklama ve 120 gözaltı yaşandığı, toplumsal alanlarda 41 kişinin tutuklandığı, 42 kişinin ise gözaltına alındığı belirtildi. Toplantı ve gösteriler sırasında 2 kişinin tutuklandığı, 254 kişinin ise gözaltına alındığı kaydedildi.

Basın, yayın alanında ise "3 tutuklama, 17 gözaltı ve 1 kişiye 10 ay ceza" verildiği belirtildi.

OHAL sürecinde hapishanelerde hak ihlalleri işkence düzeyine ulaştı. Raporun toplam rakamsal özeti şöyle: Hapishanelerde sağlık hakkı ihlali 24; işkence 82; sürgün 57; disiplin "ceзалarı" 38; saldırılara karşı yapılan eylemler 95; hukuki yardım talebinde bulunan da 9 kişi.

Raporda, referandum sürecinde 'Hayır' çalışması yürüten çok sayıda kişinin fiziki saldırı ve tehditlerle karşılaştığı belirtildi.

Raporun son bölümünde ise "659 işçi işten çıkarıldı, 1 öğretmen sosyal paylaşımları nedeniyle görevinden ihraç edildi" denildi.

Hacıbektaş anma programının ertelenmesi ve devrimci sorumluluk!

Hacıbektaş Belediyesi, bu yıl Hacı Bektaş etkinliklerinin Ekim ayına ertelendiğini duyurdu. Resmi internet sitesinden yapılan açıklamada, "Bu yıl yapılacak olan 54. Ulusal, 27. Uluslararası Hacı Bektaş Veli Anma Törenleri ve Kültür Sanat Etkinlikleri belediye meclisinin 02.12.2016 tarih ve 62 nolu kararı ile 13-14-15 Ekim 2017 tarihleri arasında yapılacaktır. Ayın 13 ünde kurumların değerlendirme toplantısı yapılacaktır" denildi.

Hacıbektaş ilçesinde her yıl düzenlenen şenlikler, 1960'lı yıllardan itibaren ilerici, devrimci müdahaleye açık ve son derece coşkulu bir şekilde kutlanıyordu. Emekli General Ali Rıza Salmanpakoğlu'nun belediye başkanı olmasından sonra şenliklerin politik içeriğine devlet Aleviciliği anlayışı damgasını vururken, devrimci siyasi yapılar ile ilerici Alevi örgütlere yönelik tecrit politikası hız kazandı.

Alevi örgütlerinin şenliği birlikte örgütlenme önerileri her seferinde Belediye Başkanı Ali Rıza Salmanpakoğlu tarafından reddedildi. Bir yandan Mehmet Açar türünden katillerle görüşen Belediye Başkanı, ilerici Alevi örgütlerine, ilerici devrimci siyasi yapılara şenliklerin kapısını kapatmak için tüm hünerini sergiledi.

Devlet Aleviciliği anlayışının şenliklere damgasını vurduğu yıllarda devrimci çalışmaya yönelik düşmanlık ayyuka çıktı. Alevi emekçilerin temsil ettiği ilerici-devrimci öz tümüyle yok edilmeye çalışıldı. Hacıbektaş'a Alevilerin gelmesi istenmedi. Faşist ve gerici isimlerin adı panellerde özellikle öne çıkarıldı.

Son on yılda yaşanan gericiğin fotoğrafını görmek için Hacıbektaş Belediyesi'nin resmi internet sitesinde yer alan anma programlarını incelemek fazlasıyla yeterlidir. Programlar incelendiğinde son on yılda devlet Aleviciliği çizgisinin ısrarla sürdürüldüğü, programların Türk-İslam sentezi anlayışı doğrultusunda şekillendirildiği görülür.

Özellikle son on yılda devlet Aleviciliğinin etki alanını genişletmek için panel ve toplantılar planlandı. Alevilere yönelik asimilasyon politikalarının savunucusu birey ve örgütler panellere davet edildi. İlerici Alevi örgütlerini ve ilerici, devrimci siyasi yapıları panellerden dışlama tutumu sistematik olarak sürdürüldü.

Bu panellerde MHP'nin "düzeldiğini", AKP'ye karşı CHP-MHP ikilisinin ittifakının önemini hararetle savunan ırkçı-fa-

şist anlayıştan beslenen isimler boy gösterdi. Ayrıca Kürt halkına düşmanlıkta sınırlı tanımayan Gazi Üniversitesi'nin Türk-İslam sentezcisi ekibine de panellerde konuşmacı olarak yer verildi. Böylece AKP hükümetinin Alevi çalıştaylarında yaptığına benzer bir tutum alındı.

Belediyenin ilan ettiği program içinde yer alan gece konserlerinde birçok popüler sanatçıya da yer verildi. Öte yandan devlet Aleviciliğini reddeden Arif Sağ gibi sanatçıları ve birçok devrimci sanatçıyı programın dışında tutma politikası hayata geçirildi. Şenlik komitesi birçok piyasa sanatçısına büyük paralar ödedi. Popüler piyasa sanatçılarına gösterilen ilgi, yıllardır devam eden şenliğin ilerici özünü yok etmeye yönelik gerici politik tutumun sürdürüldüğünün açık kanıtıydı.

İlerici ve devrimci güçlerle alternatif programı birlikte oluşturma iddiası her seferinde ilerici Alevi örgütleri tarafından boşa düşürüldü. AKP'nin dinciliğine, CHP'nin devletçiliğine karşı olduklarını söyleyen ilerici Alevi örgütleri referandum ve seçimler gibi tüm kritik süreçlerde düzen solunu aşan bir yaklaşım sergilemekten özenle kaçındılar. Ayrıca ilerici Alevi örgütleri de yıllardır ortaya koydukları Hacıbektaş anma programının içeriğini, devlet Aleviciliği çizgisini

cepheden reddeden bir yaklaşımla ele almaktan özenle kaçındılar.

Hacıbektaş'ı anma programı çerçevesinde geline nokta devlet Aleviciliği cephesini fazlasıyla memnun etmiştir. 15-17 Ağustos tarihleri arasında düzenlenmesi gereken Hacı Bektaş Veli Anma Törenleri ve Kültür Sanat Etkinlikleri'nin Hacıbektaş Belediyesi tarafından Ekim ortasına ertelenmesi, Hacıbektaş'ı anma programının içeriğini boşaltmak için yıllardır mesai yapan devlet Aleviciliği cephesinin Hacıbektaş etkinliğini biçimsel olarak da tasfiye etmesidir.

Bu nedenle Ekim ayında yapılacak olan ama programına devrimci siyasi yapıların ve komünistlerin yapacakları müdahalenin önemi daha da büyümüştür. Binlerce Alevi emekçisinin bulunduğu şenliklere devrimci bir müdahalede bulunmak son derece önemlidir. Bu müdahale, aynı zamanda gerici ve liberal politik yaklaşımlar karşısında devrimin bayrağını yükseltmek demektir.

Komünistler 13-14-15 Ekim'de yapılacak anma etkinliklerini mezhepsel baskı ve ayrımcılığa karşı Alevi emekçilerin haklı taleplerini destekleyen bir tarzda ele almalıdırlar. Öte yandan Alevi sorununun devrimci kalıcı çözümüne çubuk bükmelidirler. Bunun için yapılması gereken, tüm sorunların kaynağı olan kapitalizmin yıkılması ile Alevi sorununun

kalıcı çözümü arasındaki diyalektik bağ farklı propaganda ve ajitasyon araçlarıyla ortaya koymaktır.

Alevi emekçilerinin kaygılarının ezilen mezhep anlayışını aşması önemlidir. Alevi emekçilerin her gün hayatın içinde yaşadığı ayrımcılığın nedeni olan sermaye düzenine karşı mücadeleye doğru genişlemesi devrim ve sosyalizmin çıkış yolu olarak kavranması açısından Hacıbektaş anma programı küçümsenmeyecek imkanlar sunmaktadır.

Alevi emekçilerinin bugünkü en büyük ihtiyacı, devrimci tarihsel miraslarına sahip çıkan, haklı taleplerini sahiplenen komünist ve devrimcilerle buluşmaktır. Yüzlerini Pir Sultanlara, Baba İshaklara, Börklüce Mustafalara, Denizlere, İbrahimplere dönmektir.

Hacıbektaş anma programında Alevi sorununun kalıcı çözümü konusunda yapılacak olan etkili propaganda ve ajitasyon faaliyeti Alevi emekçilerin öncü birikiminin kucaklanması, devrim ve sosyalizm mücadelesine kazanılması açısından da son derece önemlidir. Şenliklere yapılacak devrimci müdahale bu amaca hizmet edecek şekilde planlanmalı, araç ve yöntemler bu çerçevede ele alınmalıdır. Komünistler süreci bu perspektifle ele alıp, yıllardır yaptıkları müdahaleyi bu yıl daha da güçlendirmelidir.

Nuriye ve Semih serbest bırakılsın!

İşe geri dönmek için başlattıkları açlık grevinin 190. gününde, 14 Eylül'de, Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın mahkemeleri var. Nuriye ve Semih'in tutuklanmaları düzenin yazılı yasalarına göre zerrece hukuksal bir nitelikte olsaydı, kesinlikle 14 Eylül'de serbest kalacaklarını söyledik. Ne var ki tutuklama tam bir devlet terörü. Bu yüzden 14 Eylül'deki mahkeme, sıradan hukuki bir dava değil.

DAVA HUKUKİ OLSAYDI GÖZALTINA ALIP SERBEST BIRAKANLAR DA TUTUKLANIRDI

Yanlış anlama olmasın; "yazılı yasalarına uysaydılar bile" derken sermaye devletin yazılı yasaları için demokratik, hatta hukuki bile demiyoruz. Yazılı olan yasalar siyasi davalarda, devlet terörünün inceltilmiş bir mizansen. Ne var ki Nuriye ve Semih'in tutuklanmalarında ince mizansen atlanıp, kaba bir devlet terörü uygulandı.

İçişleri Bakanı onlar için, tutuklandıkları gün, "terör örgütüyle bağlantılılar" dedi. Nuriye ve Semih "terör örgütü"yle bağlantılıysa eğer, neden tutuklanmadan önce Nuriye ve Semih onlarca kez gözaltına alınıp serbest bırakıldılar? Demek ki o güne dek Nuriye ve Semih'i serbest bırakan savcılar da "terör örgütü" bağlantısı şüphesiyle tutuklanmaları gerekirdi. Sadece İçişleri Bakanı değil, ser-

maye devleti hiçbir yargılama bile yapmadan Nuriye ve Semih'e "terörist" derlerken, onları serbest bırakan savcılar da ihbar etmiş oluyorlar. Ancak savcılar hakkında soruşturma bile başlatılmadı.

Sermaye devleti açıktan trajikomik bir tablo ortaya çıkarıyor. Çünkü hukuku katlederken hukuki sözleri ağızlarından eksik etmiyorlar. Bu trajikomik tablonun boyalarını da işçi ve emekçilerin alınterinden, kanından, emeğinden elde ediyorlar.

NURİYE VE SEMİH'İ SERBEST BIRAKTIRACAK OLAN EMEKÇİLERİN MÜCADELESİDİR

14 Eylül Nuriye ve Semih'in serbest bırakılmaları için önemli bir gün. "14 Eylül'de bir mahkeme kuruluyor. Bu mahkemede bizi yargılayacaklarını söylüyorlar ama esas olarak yargılamak ve mahkum etmek istedikleri emekçilerin direnme hakkı, ekmek ve onur mücadelesidir" diyor Nuriye ve Semih. Doğru söylüyorlar. İşçi ve emekçiler kendilerine yönelik saldırılara karşı mücadele ettiğinde Nuriyeler ve Semihler serbest kalacak. Soyut bir söylem olarak değil, pratik olarak serbest kalacaklar.

Nuriye ve Semih 14 Eylül'de mahkemelerine çağırıyorlar, ama asıl çağıruları mücadeleye oluyor.

H. ORTAKÇI

Nuriye ve Semih'ten 14 Eylül çağrısı

Sevgili dostlarımız, sevgili halkımız,

100 günü aşkındır tutsağız. Direniş tüm baskılara, karalama kampanyalarına rağmen muktedirlerin riyakarlığı, debdebeli sözleri, büyük operasyonları karşısında açlığın olanca sadeliği, masumiyeti ve haklılığıyla kendi yolunda ilerliyor.

14 Eylül'de bir mahkeme kuruluyor. Bu mahkemede bizi yargılayacaklarını söylüyorlar ama esas olarak yargılamak ve mahkum etmek istedikleri emekçilerin direnme hakkı, ekmek ve onur mücadelesidir.

Biz orada olacak ve açlığın 190 gündür ısrarla anlattığını kelimelere dökacağız. Sözümüzü söyleyeceğiz.

Sizi de bekliyoruz. Çünkü bizi bu zalim hücrelerden çekip alacak olan bizim için mahkeme kuranların adaneti değil, sizin sahiplenmeniz olacak.

Bunu çok iyi biliyoruz.

Canımız Türkiye ve dünya halkları, sadece bizim için değil, insan olmanın kaynaklanan haklarımızı savunmak için, kamu emekçilerinin ekmek ve onur mücadelesinin yargılanamayacağını göstermek için, tüm yoksullar ve ezilenler için orada olmalısınız.

Tecritte geçen 114 günden sonra fiziken aranızda olmak sizi, dostluğunuzu, yoldaşlığınızı daha yakından hissedeceğimiz için heyecanlıyız.

Görüşeceğiz!

Sevgi ve Bağlılıkla

NURİYE VE SEMİH

Kamu emekçileri bayramı direnişle geçirdi

KHK ile atıldıkları işlerine dönmek için yaklaşık 7 aydır direnişte olan KESK üyesi emekçilerin direnişi sürüyor. Direniş İstanbul Kadıköy ve Bakırköy'de bayram boyunca da sürdü. Pazartesi, Çarşamba ve Cumartesi günleri oturma eylemleri gerçekleştiren direnişçiler emekçilere seslenerek OHAL saldırılarını, AKP'nin sermayenin ve emperyalizmin hizmetinde olduğunu teşhir ettiler.

Bayram vesilesiyle ekranlarda boy boy poz veren iktidar sözcülerinin, işçi ve emekçileri açlık ve sefaletle mahkum ettiği, sosyal yıkım saldırılarını ve hak arayan emekçiler üzerinde polis terörünü hayata geçirdiğine dikkat çeken direnişçiler gerçek bayramın emekçiler özgürlüğüne kavuştuğunda geleceğini belirttiler.

Açlık grevindeki direnişçi kamu emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın özgürlüğüne kavuşmasıyla bayramın geleceğini de ekleyen kamu emekçileri "Nice bayramlar da geçse alanlarda olmaya devam edeceğiz. Yazda, kışta, ilkbaharda, sonbaharda direndik, bayramlarda da direniyoruz" dediler.

Yüksel direnişi sürüyor

KHK'larla ihraç edilen kamu emekçilerinin Ankara'da Yüksel Caddesi'ndeki direnişleri, her gün gerçekleşen polis saldırılarına karşı sürüyor. Emekçiler işlerine dönmeyi yanı sıra, açlık grevindeki tutsak direnişçiler Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'ya da özgürlük istiyorlar.

1 Eylül günü yapılmak istenen eylemde kitlenin önü çevik kuvvet ve sivil polisler tarafından kesilerek emekçilere plastik mermilerle saldırı gerçekleşti. 2, 3, 4, 5 ve 6 Eylül'de de eylemler ve polis saldırıları devam etti. Eylem için bir araya gelen kitle henüz toplanmışken "Dağılın" anonslarına başlayan polis, ozalitleri yırtarak kitleyi Konur Sokak'tan küfür ve hakaretler eşliğinde, darp ederek sürdü.

Kamu hareketinde yaşanan gelişmeler üzerine... - 3

Mücadele, dayanışma ve KESK

Kızıl Bayrak: Açlık grevleri ve İstanbul direnişine ilişkin görüşlerinizi almadan önce, KÇB'nin kimi tepkilere de konu olan dayanışma anlayışını biraz açabilir misiniz? Kimi açıklamalarınızda KESK'in dayanışma anlayışını "dayanışma tuzağı" olarak nitelendirmiştiniz.

KÇB sözcüsü: Biz KÇB olarak en başından itibaren "direnişle, direnenle dayanışma" biçiminde bir dayanışma anlayışını savunduk. Sanırım bu konuda da yüksek perdeden söz söyleyen başka bir oluşum da olmadı. Tabi ilk zamanlarda belli bir tepki ile de karşılaştık. Söylediğimiz söz yeterince anlaşılabilir ya da biz yeterince anlatamıyorduk. Dayanışma ve mücadele birbirinden koparılabilir ele alınacak hususlar değil. Biri ötekini besler. Fakat KESK ve bağlı sendikalar, maddi yardımı, "üyeye sahip çıkma" söylemleri altında fiili mücadelenin dışında ve ondan bağımsız bir olgu olarak öne sürdüler. İşin merkezine ekonomik yardımı koydular. Biz ilk günden itibaren direniş öne çıkarmıştık ve dolayısıyla da dayanışma ilişkisinin de bu eksen üzerinden ele alınması gerektiğini vurguladık. Özellikle reformist cenah "direnen-direnmeyen ayrımı yapamayız", "hepsi bizim üyemiz, üyemiz arasında ayrım yapamayız" türünden açıklamalarla karşımıza çıktı. Böylece sözde kendileri "insani" ve "vicdani" oluyor, biz ise "vicdansız" oluyoruk. Görünürde bu böyleydi. Fakat biz tam tersine reformist anlayışların yaklaşımının gayri-insani olduğunu düşünüyoruz.

O dönemde gerçekleşen ve katıldığımız bölge toplantılarında da bu meseleyi defalarca dile getirdik. Her şeyden önce ihraç edilen emekçilerin mağduriyeti ekonomik mağduriyete indirgenemez, sendikaların temel hedefi de bu mağduriyetin giderilmesi eksenine oturtulamazdı. Direnmeyi politikanızın merkezine koymazsanız ne ihraç edilen emekçilerin görevlerine dönme taleplerini kazanabilirsiniz ne de o "ekonomik yardımın" sürdürülebilirliğini sağlayabilirsiniz. Biz bunu toplantılarda sık sık dile getirdik. Dedik ki, böyle yaparsanız yeni ihraçların önünü alamaz, önünü alamadığınız ölçüde de üye kaybeder, mevcut ekonomik dayanışmayı da sürdürmez hale gelir, meşruiyet sorunu yaşarsınız. Nihayetinde kimi sendikalar hiç dayanışma yapmadı veya kesti, kimileri de gittikçe dayanışma tutarlarını düşürmek zorunda kaldı. Yaygın emeklilik ve istifalar üzerinden de ciddi bir üye kaybı yaşandı. Şimdi soruyorum: hangisi insani

ve vicdani! Siz tutmuşsunuz IBAN numaraları üzerinden her ay üç beş kuruş ceplerine koymuş, diplomasi-yargı işlemleri üzerinden oyalayıp durmuş, önüne bir mücadele hattı koymamışsınız. Fakat bir direniş hattı ortaya koysaydınız, ihraç edilen üyelerinizi de belli bir program dahilinde bu direnişlerin bir parçası haline getirseydiniz, hem mücadele ayağını örgütlemiş hem de kamu emekçileri başta olmak üzere toplumun tüm kesimlerinin fiili ve maddi desteğini örgütleyecek bir zemin sağlamış olurdunuz. Böylece dayanışma ilişkisini de daha güçlü biçimde sürdürebilirdiniz.

Sendika bürokratlarının ve reformist anlayışların elinde "dayanışma", direniş örgütlemenin değil, aksine direniş örgütlemekten kaçınmanın aracına döndü. Dolayısıyla biz mevcut dayanışma anlayışını "dayanışma tuzağı" olarak nitelendirdik. Hatırlarsanız dönemin Eğitim Sen Genel Başkanı "ihraç edilen üyelerimizi maaşa bağladık" türünden açıklamalar da yapmıştı.

Direnen-direnmeyen ayrımına gelince... Biz hiçbir zaman KESK bütünlüğünde bir direniş hattı geliştirilmeden "direnmeye maddi dayanışma kesilsin" demedik. KESK bir mücadele programı ortaya koysun, ihraç edilen emekçileri de bu program çerçevesinde direnişlerin parçası yapsın dedik. Siz böyle bir program ortaya koyarsanız, ihraç edilen üyeler de buna göre tercih yapabilir ve bu da onun tercihi olurdu. Bugün açıkçası ihraç edilen üyeler iş bulma veya mevcut koşulları içinde yaşamını sürdürme tercihi ne zorlanmıştır. Yani ortada direnmeyen insanlar değil, direnmeyi örgütlemeyen

bir sendikal anlayış var. Zaten yaygın direnişleri işin merkezine koyarsanız, o zaman bu direnişlerle dayanışma meselesini de doğal bir biçimde işin merkezine koymak durumunda kalırsınız. Direnişe katılan insanların asgari yaşam koşullarını sağlayacak bir dayanışmayı da örgütlemek zorunda kalırsınız. Bu ihtiyacı da bizzat direnişlerin yarattığı meşruiyet üzerinden sağladığınız toplumsal destekle çözebilirsiniz. Eğer KESK bunu yapmış olsaydı, toplumsal muhalefetin merkezine oturur ve AKP de bu kadar rahat davranamazdı. İhraçlar konusunda birtakım kazanımlar elde etmek de olanaklı olur, TİS masasından da kimse sizi kovamazdı. Bugün artık herkes hukuki yollarla işe dönmeye 10-15 yıllık bir zaman dilimini kapsayacağını görüyor ve dile getiriyor. Bunun neresi insani, neresi vicdani?

KESK'in bu anlayışının sonuçları ile biz İstanbul direnişinde de karşılaştık. Sendikalarının ödediği maddi yardımın yetersiz olması nedeniyle direnişte olan kimi emekçiler en nihayetinde iş bulmak ve direniş bırakmak zorunda kaldılar. Üyeniz direnişe katılıyor, sen onun asgari ölçülerde de olsa maddi yaşamını sürdürecektir bir dayanışma örgütlemekten kaçınıyorsunuz. Öyle ki, bizzat bu direnişlerin yarattığı meşruiyet üzerinden Bostancı Gösteri Merkezi'nde bir etkinlik yapıyor, etkinlik gelirlerinin KESK'e gönderilmesini dayatıyorsunuz. Senin bakışın öyle bir noktaya gelmiş ki, yerellerde sürdürdüğün bir direnişin ihtiyaçlarını karşılamayı bile "direnen direnmeyen ayrımı" olarak kodluyorsun.

Bizim KESK'in dayanışma anlayışına ilişkin eleştirilerimize kimilerince "diğer

sendikalar üyelerine hain derken, KESK sahip çıktı" diyerek duygusal tepkiler verebiliyor. Biz KESK'i, Memur-Sen ve Kamu Sen gibi gerici-kontra sendikalar üzerinden tartışmayacağımız gibi o sendikaların tutumu üzerinden aklamaya da kalkmayız. Asıl böyle bir karşılaştırma veya aklama KESK'e haksızlık olacaktır. KESK'i biz kendi değerleri üzerinden ele alır, bir karşılaştırma yaparsak da bu değerler üzerinden yaparız. Yani ortada hakim sendikal anlayışlar eliyle, KESK'in zorlu mücadeleler içerisinde oluşmuş değerlerine sahip çıkmama durumu var ve bizzat bu durumun kendisi KESK'e yapılan en büyük haksızlık.

Kızıl Bayrak: Açlık grevlerine ilişkin görüşlerinizi ve İstanbul direnişine ilişkin gözlemlerinizi alabilir miyiz? Bir de KESK'in bireysel direnişler karşısındaki tutumunun bir ölçüde ve yalnızca görüntüde değiştiğini söylediniz. Bunu biraz açabilir misiniz?

KÇB sözcüsü: Açlık grevleri belki üzerinde en zor konuşulacak konulardan biri. Sonuçta meselenin politik yanları kadar insani-duygusal yanları da var. Ben öncelikle KÇB'nin açlık grevleri üzerinden yaptığı açıklamalara değinmek istiyorum. Ardından genel olarak farklı mücadele biçimlerine ilişkin yaklaşımlarımıza geçebilirim.

Açlık grevlerinin 60'lı günlerinde 8 Mayıs'ta yaptığımız bir açıklamamız var. "Açlık grevleri kritik evrede!" üst başlığını taşıyan bu açıklamamızın ana başlığında "Seyirci kalmayalım, dayanışmayı ve direnişleri büyütelim!" yer alıyor. Biz bu açıklamamızda açlık grevinin doğruluğu-yanlışlığı tartışmasına düşülmeksizin,

hem mevzi direnişlerin yaygınlaştırılması ve büyütülmesi çağrısı yaptık hem de açlık grevleri ile dayanışma eylemlerinin örgütlenmesine vurgu yaptık. Bu açıklamamızın sonundan bir alıntı yapacağım: “Açlık grevleri karşısında, KESK ve bağlı sendikaların, devrimci ve ilerici kamu emekçilerinin insani-vidani sorumluluklarının yanı sıra sendikal-siyasal sorumlulukları da vardır. İnaniyoruz ki, açlık grevlerinin en temel amaçlarından biri kıyımlara karşı mücadelenin yeni alanlara yayılması ve büyütülmesi için uyarıcı olmaktadır. KESK ve bağlı sendikalarca yaygın direnişlerin örgütlenmesi ve açlık grevlerine sahip çıkılmasıyla, açlık grevlerinin de amacına ulaşmış olacağına inanıyoruz.”

Dikkat edilirse burada meseleyi açlık grevleri ile dayanışma eksenine sıkıştıran bir yaklaşım yok. Aksine KESK ve bağlı sendikalar, açlık grevleri ile dayanışma eksenine sıkışmadan direnişleri yaygınlaştırma çağrısı var. Sonuçta Nuriye ve Semih de içinde ihraç edilen kamu emekçileri KESK’in üyeleri. Dolayısıyla bu mücadelenin yükünü de KESK omuzlamak durumunda. Yani açlık grevlerine destek açıklamaları yapmak, Nuriye ve Semih için birtakım basın açıklamaları vb. yapmak sizin ana ekseniniz olamaz. Bu desteği vermek fakat onun ötesine geçmek zorundasınız. Yüksel direnişçilerini bireysel eylemlere sürükleyen de, Nuriye ve Semih’in açlık grevlerine yönelmeleri de KESK’in bıraktığı bu büyük boşluğun ürünü. Yani Nuriye ve Semih’in keyfi bir tercihi değil bu.

Yüksel direnişçileri için sık sık grupçuluk, bireysellik vb. eleştiriler yapıldı. Hatta bir sendikanın genel kurulunda Nuriye’lerin KESK’in kendileri için görüşmelere katılmasını istemedikleri söylendi. Varsın öyle olsun. Varsın onlar yanlış tutumlar almış olsun. Sonuçta sizin ihraçlara karşı bir mücadele hattı örmenizin önünde engel mi bunlar? Açlık grevini veya bireysel direnişleri doğru bulmayabilirsiniz. Siz dönün 4 bin ihraç üyenizle birlikte örmeniz gereken mücadeleyi örün. İşte bu yapılmadığı, mesele açlık grevine dayanışma gösterip göstermemek üzerine kurulduğu için KESK’in bireysel direnişler ve açlık grevlerine karşı tutumunun özde değil, görüntüde değiştiğini söyledim. “İhraç saldırısına karşı mücadeleyi kazanıma dönüştürmek için KESK ve sendikalar ne yapmalı” başlıklı ve 31 Mayıs tarihli açıklamamızda bu duruma işaret ederek, “KÇB’nin yaptığı çağrıdan birkaç gün sonra KESK ve Eğitim Sen açlık grevlerine ilişkin birer açıklama yaptılar. Nuriye ve Semih başta olmak üzere hukuksuzca ihraç edilen kamu emekçilerinin görevlerine iade edilmeleri talebiyle çeşitli destek eylemleri gerçekleştirildi. Fakat bir kez daha KESK ve bağlı sendikalar, sendikal-siyasal sorumluluklarının üzerinden atladılar ya da daha doğru bir ifade ile bu sorumluluklarını açlık grevlerine destek eylemleri

rine indirgediler” dedik.

Bu açıklamamızda “Açlık grevi: kırılma noktası mı, sıçrama noktası mı?” diye bir ara başlık var. Biz bu başlık altında hem açlık grevlerinin yarattığı toplumsal etkinin bir sıçrama noktasına nasıl dönüştürülebileceğini ele alıyor hem de o aşamadan sonraki riskleri irdeliyorduk. Bu açıklamadan birkaç cümle alıntı yapmak isterim.

“Şurası açık ki, açlık grevi, kendisinden beklenebilecek toplumsal etkiyi fazlasıyla yaratmıştır. Öyle ki, AKP iktidarının en üst perdeden cephe alması, zıvanadan çıkmış saldırgan açıklamalar yapması ve tutuklama terörü ile açlık grevindeki emekçileri yalıtma çabasına girişmesi, tam da bu toplumsal etkinin iktidar cephesinde yarattığı sarsıntıyı yankılamaktadır. Bu durum kamuda yaşanan kitlesel ihraçların AKP iktidarının yumuşak karnı olduğunu da gözler önüne sermiştir. Şu anlamda ki, açlık grevi, toplumun önemli bir bölümünün kamuda yaşanan ihraçların hukuksuzluğuna inandığını gözler önüne sermiş, taleplerin geniş bir kesim tarafından meşru ve haklı görülmesi nedeniyle toplum nezdinde AKP’nin ‘terör’ edebiyatının indiriliciliği da darbe almıştır. İhraçlara karşı mücadele, kamu emekçileri başta olmak üzere tüm işçi ve emekçiler nezdinde büyük bir meşruiyet kazanmıştır.

Eğer açlık grevi, toplumsal etki bakımından kendisinden bekleneni fazlasıyla yerine getirmişse, bu aşamada artık belirleyici olan, bu etkinin bir sıçramaya ve kitlesel bir mücadeleye evriltilip evriltilemeyeceğidir. Eğer bir sıçramaya evriltilemez ve AKP iktidarı açlık grevini toplumdan yalıtmayı başarır, Nuriye ve Semih’in yaşamları büyük bir tehlikeye girmekle kalmayacak, yenilgi atmosferi oluşacak, mücadeleye duyulan güven zedelenecek, mevcut direnişler baskılanacak ve önü alınamaz yeni ihraç-gözetim-tutuklama dalgaları gelecek. Bugünkü tablonun bir sıçrama noktasına mı, yoksa bir kırılma noktasına mı dönüşeceği ise büyük oranda KESK ve bağlı sendikaların süreci nasıl değerlendireceğine bağlıdır.”

Biz bir mücadele biçimini baştan

reddeden bir tutum içinde olmadığımız gibi mücadelenin şu veya bu biçimini kendi içinde amaçlaştıran ve onun taleplerini de mutlaklaştıran bir tutumu da benimsemiyoruz. Bizim için temel olan kitle mücadelesidir ve atılan her adımın da buna hizmet etmesi gerekir. Yeri gelir propaganda amaçlı, kitlelere dönük politika üretme zemini olarak direnişler pekala örgütlenbilir. Fakat dar güçlerle yapılan bir direnişi amaçlaştıran veya onun taleplerini mutlaklaştıran bir tutum geliştirmeyiz. Sanırım söylediklerimi biraz ihraçlar karşısındaki mücadele üzerinden ele alırsak ne demek istediğim daha iyi anlaşılacaktır. Biz en başından itibaren kitlesel ve yaygın mevzi direnişler yaratılmasını temel alan bir çizgi izledik. Bunu yaparken de, bulunduğumuz alanlarda gerek ihraç edilen, gerekse de ihraç edilmemiş arkadaşlarımızla direnişlerin bir parçası olduk. Bu direnişlerde yer alırken de direnişlerin yaygınlaştırılmasını ve mevcut direnişler üzerinden kamu emekçilerine seslenmeyi temel bir hedef olarak gördük. Yukarıdaki alıntıya bakılırsa, orada açlık grevlerinin kendisinden bekleneni fazlasıyla yerine getirmiş olduğu, bu aşamadan sonra artık belirleyici olanın bu etkinin kitlesel bir mücadeleye dönüştürülüp dönüştürülemediği olduğu dile getiriliyor. İhraç saldırısını püskürtmek ve ihraç edilen emekçilerin görevlerine dönmesi, verili koşullar altında, ancak yaygın ve kitlesel direnişlerle olanaklı. Dolayısıyla da sınırlı güçlerle gerçekleşen sizin eyleminizin biçimi veya şiddeti, taleplerin kazanılması anlamında, belirleyici bir rol oynamaz. Böyle bir durumda da, belli bir aşamada toplumsal muhalefetin gelişmesinde önemli bir rol oynayan bir eylem, ilerleyen aşamalarında tersinden sonuçlar da üretebilir. Biz bu temel noktayı vurgulamakla yetinelim.

İstanbul direnişleri üzerine de birkaç temel noktaya vurgu yapmakla yetinelim. Her şeyden önce, KESK bütünlüğünde bir sahiplenme olmadığı gibi, İstanbul’da da sınırlı sayıda şube yöneticisi dışında şubelerce de yeterince sahiplenme olmadığı vurgulayalım. İstanbul direnişlerinin temel sorunlarından biri tam da bu

sahiplenmenin yetersizliği nedeniyle işyerleri ile direniş alanları arasında güçlü bağların kurulamamış olmasıdır. Burada direnişler üzerinden işyerlerine dönük kesintisiz bir propaganda çalışmasının önemli olduğunu vurgulayalım. Önceki sorularınızdan birinde bizzat KESK bürokratları tarafından önü kesilen bir yayın çıkarma deneyimini aktarmıştım. Fakat bu eksiği İŞP pekala kendi cephesinden tamamlayabilir. Son dönemde birkaç işyerinde direnişçiler tarafından yapılan bildiri dağıtımı bu açıdan önemli bir çabayı da ifade ediyor. İşyerlerinde yürütülecek propaganda çalışmasına eş güdümlü olarak direniş alanlarına dönük ziyaretler, işyeri önlerinde basın açıklamaları vb. çalışmalar, istenirse, pekala yürütülebilir. Alan tutmak ve toplumsal kesimlere seslenmek önemli olsa da, bir direnişi alan tutmaya indirgememek ve işyerleri ile direnişler arasındaki yalıtılmış duruma da son verecek çalışmalar örgütlemek gerekir.

Kızıl Bayrak: Son olarak söylemek istediğiniz şeyler var mı?

KÇB sözcüsü: KESK’in Eylül ayında bir program çıkaracağına dair beklentiler ve söylemler var. Umarız ki bu program, TİS süreçlerine dair gününbirlik eylemlerle sınırlanmış olmaz. KESK dün yapmadıklarını bugün yapmak zorundadır. Dün belki işimiz daha kolaydı. Nihayetinde aradan geçen süre içerisinde ihraç edilen emekçiler ya bir işe girdiler ya memleketlerine döndüler vb. Dolayısıyla da bugün düşünkü yapılmayan şeyler yapılacaksa, daha ısrarlı olunması ve güven veren bir noktada durulması gerekiyor. Biz daha önce de olanaklı olan tüm illerde alan ve işyeri direnişlerinin yayılması, tüm ihraç edilen üyelerin belli bir program dahilinde bu direnişlerin parçası haline getirilmesi çağrısı yapmıştık. Merkezi eylemler de bu direnişlerin gelişim seyri üzerinden değerlendirilmelidir. İşe geri dönmenin, ihraçları durdurmanın bir başka yolu da yok. Herkesten önce de ihraç edilen emekçiler bu gerçeği görmeli, bulundukları illerde sendikaların tutumsuzluğunu da aşacak biçimde yeni direniş alanları açılmasında sorumluluk almalıdırlar.

Bu dönem metal işçisi tarih yazacak!

Tuzla Deri Sanayi Bölgesi'nde yer alan Serbest Bölgenin içinde kurulu bulunan Csun fabrikası Çin sermayesine ait olup güneş panellerinin üretimini yapıyor. Bu fabrikada çalışan işçiler olarak geçtiğimiz dönem Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlendik. Şimdi yeni sözleşme sürecine girmiş olduk. Şu anda arabuluculuk dönemindeyiz. Bu süreçte yaşadığımız iki deneyimi aktarmak istiyorum.

Sözleşme süreci öncesinde işçi arkadaşlarda boş vermişlik vardı. Yaşanan olaylara karşı ses çıkarmama ya da sayılı birkaç işçinin tepkileri oluyordu. Sendika temsilcileri biraz pasif bir durumda, sert tepkileri yumuşatarak daha ziyade arabulucu pozisyonu oynuyorlardı. Sözleşme sürecinin başlamasıyla temsil-

cilerin duruşları da değişti. İşçi arkadaşlarda birlik ve beraberlik pekişti.

Yakın zamanda şirkette tüm işçilere market çeki dağıtımı yapılırken 3 işçiye bu çeklerden verilmemiş. Bu olayı duyar duymaz bize verilen çekleri geri iade ederek bu durumu toplu bir eyleme dönüştürdük. Sonrasında 3 arkadaş dahil herkese market çeki verilmiş oldu. Bir sonraki olayda ise sabah işe birkaç servisle getirilen Gebze işçileri akşam tek servisle eve bırakılıyordu. Yolda geçirilen zaman bir buçuk ile iki saat arasına çıkıyordu. İşçi arkadaşlar mağdur oluyorlardı. İş çıkışı sendikanın bilgilendirilmesi ile bu durumun düzeltilmesi için servislere binmeme eylemine başladık. Firmanın olayın düzeltileceği sözü vermesiyle eylem-

lemi sonlandırdık. Ertesi gün servisler çoğaltılarak arkadaşların mağduriyeti giderilmiş oldu.

Sözleşme sürecini nasıl lehimize bitireceğimizi bu iki örnekte de görmüş olduk. Şimdi yapmamız gereken, kapalı kapılar arkasında süren görüşmeleri şeffaf hale getirip, olmazsa olmaz kırmızı çizgilerimiz için dişe diş mücadele vermektir. Bunu yapabileceğimiz inancını taşıyorum. Yeter ki birbirimize güvenelim, birlik olalım.

Ayrıca bir dizi fabrikada tekil sözleşme süreçleri olmasının yanı sıra patron sendikası MESS ile işçi sendikaları arasında geçen Metal Grup TİS süreci başladı. Bu sözleşmenin tüm işçi sınıfının çalışma koşullarını etkileyeceğini biliyoruz. Yani toplamında hareketli dönem bizi bekliyor. Bu dönemi iyi değerlendirsek her geçen gün kaybettiğimiz haklarımıza da sahip çıkmış oluruz. Kazanan metal işçisi olur, kazanan tüm işçi sınıfı olur.

Yaşasın işçilerin birliği!

TUZLA'DAN METAL İŞÇİSİ

Hükümetten patronlar lehine değişiklik

25 Ağustos tarihli son Resmi Gazete'de iki yönetmeliğe dair üç değişiklik yayınlandı. Bayram öncesinde işçi ve emekçilere yönelik yeni saldırılar ile maden işçilerinin hakları budanırken, fazla mesailerde yıllık "onay" şartı kaldırıldı. Aynı zamanda, patronlara "asıl-alt işverenlik" tespitine ilişkin gerekçeli müfettiş raporuna itiraz yolu açılarak idari para cezası kaldırılmış oldu.

Yönetmelik değişikliğinde yer altı maden işçilerinin çalışma süreleri günlük 6, haftalık 36 saatten, günlük 7,5, haftalık 37,5 saate çıkarıldı. Diğer bir değişiklikle, haftalık 37,5 saatlik mesainin üzerinde çalıştırılmayan maden işçilerinin "olağanüstü" hallerde saat başı mesai ücretinin en az %100 olarak belirlenmesiyle gözleri boyanmak isteniyor. "Olağanüstü" hallerde uygulanan mevzuatların zamanla olağanlaştığı, sermaye devletinin bu taktiği sıkça kullandığı ise biliniyor. İki yıldır bekleyen değişiklik OHAL fırsatıyla yürürlüğe sokuldu.

Aynı yönetmelikte yapılan bir diğer değişiklikle, her yıl fazla mesailere getirilen "onay" şartı kaldırıldı. Yönetmelikte yer alan fazla mesai yapmak istemeyen işçinin, verdiği onayı yazılı bildirimle geri alabileceği kaydının ise bir hükmü bulunmuyor.

Alt işveren tespiti gibi konularda da yönetmelik değişikliği yapılırken, bu konuda patronlara itiraz yolu açıldı ve idari para cezası kaldırıldı.

Petkim'de taşeronlaştırma protestosu

Aliğa Petkim işçileri İş Makinaları, Özel Kaplamalar, Kaynak ve İskele gibi ünitelerin taşeron şirketlere devredilerek güvencesizleştirme saldırısının devreye konulmak istenmesini protesto etti.

6 Eylül sabahı fabrika içerisinde toplanan işçiler merkez atölyeye kadar yürüyüş gerçekleştirdiler.

Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı Ahmet Oktay, burada yaptığı basın açıklamasında patronun saldırılarının artarak devam ettiğini belirtti. Ardından Petkim işçileri yarım saat geç işbaşı yaptılar.

Aroma grevi anlaşmayla sonuçlandı

Türk-İş bağlı Tek Gıda-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Aroma Bursa Meyve Suları ve Gıda Sanayii AŞ'de 1 Ocak 2017'den beri süren toplu iş sözleşmesinde anlaşma sağlanamaması üzerine 17 Ağustos'ta başlayan grev, 5 Eylül'de

anlaşmayla sonuçlandı.

Patron vekilleriyle yapılan görüşmenin ardından anlaşma sağlandığını ve grevin kazanımla bittiğini duyuran sendika, işçilerin ücretlerine ilk yıl brüt 430 TL, ikinci yıl ise enflasyon artışı kadar zam

yapılacağını duyurdu. Anlaşmaya göre işçiler 1,5 puan sözleşme farkı ve ikinci yıldan itibaren 4 TL kıdem zammı alacak.

Yanı sıra, mevsimlik çalışan 38 işçiden 10'u Ocak ayında, kalan 28'i de 2018 yılı içinde kadroya geçecek

“Yürüyor açlık ordusu...”

Sermaye devleti son verilere göre yüzde 24,7'ye çıkan eğitilmiş işsizlik sorununu çözme adı altında yeni bir paketi gündemine almış durumda. Ulusal İstihdam Stratejisi kapsamında hazırlanan “proje” işsizlik sorununu çözme adı altında sorunu derinleştirecek, ucuz iş gücünü, kölece çalışmayı kolaylaştıracak bir niteliğe sahip.

Sermaye devletinin gençliğe dönük bitmek bilmez projeleri elbette ki boşuna değil. Sermayenin kendi geleceğini güvence altına alabilmesi için gençliğe büyük bir ihtiyaç duyduğunu öteki projelerden de biliyoruz. Kimi zaman “girişimcilik” adı altında teşviklerde bulunuyor gençliğe, kimi zaman da “işsizlik sorununa çözüm” adı altında yeni uygulamaları hayata geçiriyor. Bütün bu politikalarının temelinde ise sistemin “sürdürülebilirliği”ni sağlamak gayesi yatıyor.

Ulusal İstihdam Stratejisi'ne göre ilk olarak “iş gücü piyasası bilgi-izleme sistemi” kurulması planlanıyor. Gençliğe iş aramada “kişisel eylem planı” hazırlanırken, iş piyasasına geçişte stajyerlik, kursiyerlik gibi düzenlemeler getiriliyor. İşlere uygun kurslar hazırlanması planlanıyor. Ayrıca projede “eğitim-nitelik uyumu” adı altında sermayenin istediği iş gücüne uygun olarak eğitimde düzenlemelere gidilmesi planlanıyor. Planlanan bu düzenlemelerin eğitilmiş gençliğin işsizlik sorununu çöz(e)meyeceğini elbette ki biliyoruz. Zira kapitalizm doğası gereği her zaman “yedek işsizler ordusu” barındırır. Nitekim bu işsizler ordusunun hatırı sayılır bir kısmı ise gençlikten oluşur.

Sermaye devletinin gençlik ve işsizlik gibi bir konudaki ikiyüzlü tutumunu zaten biliyoruz. Bir yandan bu projeleri

üretirken bir yandan da işçi ve emekçi çocuklarını “üniversite eğitimi” yalanıyla oyalamaya devam ediyorlar. Her sene binlerce işçi-emekçi çocuğu, şanslılarsa bin bir zorlukla bir üniversite eğitimini tamamladıktan sonra öğrencilik statüsünden “atanamayan öğretmen, atanamayan hemşire, atanamayan tekniker” gibi statülere geçiyorlar. Atananları ise bir gece çıkarılacak KHK'lar ile işlerinden ihraç ediliyorlar. Bir yandan yıllarca en güvenilir alan olarak görülen kamuda saldırılar sürerken bir yandan da “kıdem tazminatının gaspı”, “kiralık işçi büroları”, bireysel emeklilik yasası” gibi saldırılarla sömürü katmerleşiyor, işçi sınıfının köleliği derinleşiyor.

Gençliğin parçası olduğu işçi-emekçi sınıfın durmaksızın yaşadığı sorunlar gençliğin geleceğini hangi yönde çizmesi

gerektiğini de gözler önüne seriyor. Kapitalizmin azgın sömürü koşulları altında sömürülmek mi yoksa daha onurlu bir gelecek için mücadele mi? Sermayenin “girişimcilik”, “bireysel başarı” hikayelerini okullarda düzenlenen seminerlerde, TV, dergi, gazete vb. birçok alanda görmek, okumak mümkün. Kapitalist sistemin bütün kandırmacasının canlı örneklerini de görüyoruz. Ama bir düşünmek gerekir, bu örnekler mi daha çoktur, yoksa 13 yaşında okumak için çalışan ve katledilen Ahmet'ler mi, stajda katledilen liseli Oğuzhan Çalışkanlar mı, fabrikada okul harçlığı için çalışırken katledilen Semihler mi, her sene yüzlerce okumak için çalıştıkları inşaatlardan düşen genç arkadaşlarımız mı, yıllarca atanamadığı için yaşamına son veren öğretmenler mi? İhraç edildikleri için direnen kamu

emekçileri mi? Şiirlerde denildiği gibi “açlık çoğunluktur.”

Sermayenin bitmek bilmez projelerinin hiçbirisi gençliğin işsizlik sorununu çözemez, çünkü bu sorun kapitalist sistemin en temel ögesidir. Yapılan projeler de öncekiler gibi köleliği derinleştirmeye yarayacaktır. Gençliğin işsizlik ve diğer tüm sorunlar karşısındaki silahı, işçi sınıfının bir parçası olarak, kapitalizmin sömürücü asalaklar sınıfına karşı örgütlü mücadele etmek ve onları tarihin derinliklerine gömmektir! Tam da Nazım'ın dizelerindeki gibi:

*“Açlık ordusu yürüyor
adımları gök gürültüsü
türkülerini ateşten
bayrağında umut
umutların umudu bayrağında.”*

İ. Y. GÜN

MLB'den anket çalışması

Deneyimlerle daha güçlüyüz!

Küçükçekmece Meslek Liseliler Birliği (MLB) olarak yaz döneminde bir anket çalışması yaptık. Bu anket fabrikada çalışan işçilere ve stajyerlere yönelik veri toplamak amacıyla hazırlanan bir anketti. Anket yapmamızdaki hedefimiz hem yaz döneminde fabrikalarda staj gören öğrencilere ulaşmak hem de bölgemizdeki organize sanayi bölgelerini keşfetmekti.

İlk olarak Uğur Konfeksiyon'da işçilerle bir araya gelerek anket çalışması yapıldı. Marmara Sanayi Sitesi'nde anket çalışması yapılırken dikkatimizi çeken en şaşırtıcı durum 10 yaşındaki bir

çocuğun “çırak” adı altında çalıştırılmasıydı. Ayrıca Suriyeli işçilerin stajyer işçilerin yerini aldığı da dikkatimizi çekti.

Gaziosmanpaşa'da Ejot Tezmac fabrikasında meslek liseli stajyerlerle bir araya gelindi, anket çalışması yapıldı. Yapılan anketlerde hem Ejot Tezmac Fabrikası'nda çalışan stajyer meslek liselilerin durumları hakkında hem de genel çalışma koşulları hakkında bilgi edinildi.

Alan tanıma anketinde yer alan “Çalıştığınız yerde en fazla yaşadığınız sıkıntı nedir?” sorusuna, stajyerler “kötü çalışma” diye yanıt verdi.

Yaptığımız anket çalışması hem stajyer işçilerin nerelerde yoğunlaştığına hem de genel anlamda sanayi bölgelerindeki işçilerin hangi şartlar altında çalıştığına dair bilgi edinmemizi sağlamış oldu. Biliyoruz ki yaptığımız hiçbir şey boşa gitmiyor ve birikiyor. Yaz sürecini pratiğimizle dolu dolu geçirmek bizleri okul sürecine daha hazırlıklı kılıyor. Artık yerelimizdeki sanayi bölgelerine dair daha bilgili ve hedefliyiz.

Şimdi hedefimiz, bütün meslek liselerini ve meslek liselilerin bulunduğu fabrikaları kalemiz haline getirmektir!

KÜÇÜKÇEKMECE MESLEK LİSELİLER BİRLİĞİ

Ekim Devrimi ve

"Güçlü bir illegal Parti Merkezleri örgütü, sistemli olarak çıkan illegal yayınlar ve en önemlisi yerel hücreler, özellikle de doğrudan doğruya işçilerin arasından gelen ve kitlelerle sıkı ilişki içinde yaşayan öncü üyelerin yönettiği fabrika hücreleri: Devrimci ve Sosyal demokrat işçi hareketinin her türlü zorluğu göğüsleyebilecek sağlamlıktaki çekirdeğini işte bu temel üzerinde inşa ettik."(1)

Bir partinin programı, örgütsel yapısı, çalışma tarzı, taktik politikası, mücadele araçları ile kadrolarının niteliği arasında dolaysız bağlar vardır. Bu diyalektik bütünlük, sosyalist devrimle kapitalizmi yıkıp yeni bir dünya kurmak için mücadele eden marksist-leninist partilerde daha belirgindir. Zira bu bütünlükte ciddi bir sapmanın olduğu yerde hedeflere ulaşmak mümkün olmaz. İnsanlık tarihinde yeni bir dönemin kapılarını açan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'ne önderlik eden Bolşevik Parti, bu yönüyle de halen aşılamamış bir örnek olma niteliğini koruyor.

Partinin inşa sürecinde, proletaryanın parti saflarına kazanılmasında, Ekim Devrimi'nin zafere ulaşmasında, Sovyet iktidarının kuruluşunda, iç savaşta ve sonraki gelişmelerde, Bolşevik kadrolar kritik roller oynamıştır. Zengin mücadele deneyimleri biriktiren, mücadelenin ateşinde sınanan, çarlık despotizmine karşı direnen, parti içinde yaşanan ayrışmalara takılmadan mücadeleyi sürdüren Bolşevik kadrolar sadece Rusya için değil, dünyanın dört bir yanındaki devrimci partilerin kadroları için de örnek alınabilecek eşsiz bir birikim yaratmayı başardılar. Belli bir tarihsel süreçte yaratılan bu birikim -Rusya'ya özgü birçok yanı olmakla birlikte- 21. yüzyılda, Ekim Devrimi'nin zaferinden 100 yıl sonra, halen devrimci kadrolar için öğretici olma niteliğini koruyor.

PROLETER DEVRİMLER ÇAĞININ PARTİSİNİ YARATAN KADROLAR

Emperyalizm ve proleter devrimler çağının başında inşa edilen Bolşevik Parti, bu alanda bir ilki temsil eder. 1903, Bolşevik Parti'nin doğuş yılı kabul edilir. Lenin Sibiry'a'da sürgündeyken Mart 1898'de "Kuruluş Kongresi" toplanır,

ancak bu kongreden somut sonuçlar çıkmaz. Kısa süre sonra ise kongreye katılan 9 delegenin 8'i tutuklanır. Dolayısıyla kuruluş süreci yönündeki çabalar bir sonuç yaratmadan sona erer.

Iskra'nın yayınlanması ile toparlanmaya başlayan sosyal demokrat örgütler, 1903 yılı Temmuz-Ağustos aylarında toplanan İkinci Kongre'nin (gerçekte kuruluş kongresi) alanlardaki dayanaklarını oluştururlar. Ancak bu kongrede Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin (RSDİP) iki temel eğilim (Etkisi sınırlı olan farklı eğilimler de mevcuttu) barındırdığı da ortaya çıkar. Lenin ile Martov arasında tüzük maddesi üzerinden başlayan tartışma, Bolşevik-Menşevik (çoğunluk-azınlık) ayrışmasına yol açar. Dolayısıyla 1903 Kongresi, Bolşevik Parti'nin doğuş tarihi de olur. Resmi ayrışma yıllar sonra gerçekleşse de, fiili ayrışma kuruluş süreciyle birlikte başlar.

Lenin önderliğindeki Bolşevikler hem yeni çağın partisini inşa ederler hem bu inşa sürecinde kendi niteliklerini geliştirir, gelenek ve değerler sistemini oluştururlar. Kuşkusuz ki bu süreçte Rusya işçi sınıfının kitlesel mücadelesi, hızla siyasallaşması, genel grevleri, 1905'te ayaklanması, paylaşım savaşı öncesinde devrimci yükselişi yeniden başlatması ve Şubat Devrimi'ni gerçekleştirmesi Ekim'e giden yolu açtığı gibi Bolşevik birikimin yaratılmasının da nesnel zeminini düzler. Öte yandan sınıf hareketinin gelişimi ve devrimci hedeflere odaklanmayı başar-

masında Bolşevik Parti'nin öncü müdahalesinin kritik bir rolü olmuştur. Hareket partiyi gerekli/mümkün kılmış, parti ise hareketi zaaflarından arındırmış, ona yön vermiş, yenilgiyle sonuçlanması kaçınılmaz olan zamansız çıkışları önlemiş, devrimin zaferini garantilemiştir.

Bolşevik Parti'nin devrimci kadroları bu baş döndürücü gelişim sürecinin ürünü oldukları gibi, yaratıcıları da oldular. Böyle bir hareket olmadan üstün nitelikli kadrolar yetişebilecek siyasal iklimi bulamazdı. Aynı şekilde bu devrimci kadroların politik önderliği, mücadele kararlılıkları, davaya adanmışlıkları, mucizeler yaratan cesaret ve özgüvenleri olmasaydı hareketin tarihsel önemdeki zaferlere ulaşması da mümkün olmazdı.

DÖNEMİN İHTİYACINA YANIT VEREN PARTİ

20. yüzyılın başında Rusya işçi sınıfı için devrimci parti acil bir gereksinim haline gelmişti. Hem sömürü ve kölelik zincirlerini kırmak hem çarlık despotizmini yere sermek için emekçilere öncülük edecek böyle bir parti gerekliydi. Lenin başta olmak üzere aynı hedefe ulaşmak isteyen komünistler de partiyi inşa etme çabasıydılar. Bilimsel sosyalizmle işçi sınıfı hareketinin birliğinde simgelenen partiyi inşa etmek, o dönem atlanması gereken ilk eşikti.

Iskra'da yayınladığı makalelerde "nasıl bir örgüt" sorusuna yanıt arayan Lenin, *Ne Yapmalı?* adlı eserinde soruyu

pek çok açıdan yanıtlar. Proletaryanın devrimci tarihsel rolünü oynayabilmesi için bu mücadelenin önderliğini üstlenecek devrimci bir örgüt inşa edilmeliydi. Bu ihtiyacın ürünü olarak tarih sahnesine çıkan Bolşevikler, devrim mücadelesine hakkıyla önderlik ettikleri gibi, sosyalist bir dünyanın inşası gibi muazzam bir sorumluluğu da üstlendiler.

GÜCÜNÜ ÇİZGİSİNDEN ALAN PARTİ

RSDİP'in kuruluş ve gelişim süreci, farklı eğilimlerin çatışmasıyla birlikte ilerler. Bolşevikler reformist, ekonomist, terörist eğilimlere karşı etkili bir ideolojik mücadele yürütürler. Bu çatışmada çoğu zaman Bolşevikler bir yanda diğerleri karşı yanda konumlanıyordu. Yani Lenin, bu farklı eğilimlerle uğraşırken, dönemin etkili liderleri arasında yer alan Plehanov, Akselrod, Martov, Troçki gibi kişilerle de boğuşur. Bunlara kimi zaman parti içinde baş gösteren sapmalara karşı verilen mücadeleyi de eklemek gerekiyor. Parti kuruluş süreciyle başlayan bu boğuşma farklı aşamalardan geçerek sosyalist kuruluş yıllarına kadar devam eder.

Lenin "... bütün sapmalara ve bütün hatalara karşı devrimci coşkuyla sonuna kadar mücadele etti. Bölünmelerden korkmadı ve sadece Menşevik tasfiyecilerin değil, aynı zamanda lafta devrimcilerin. Otvovistlerin, Ültimatomcuların, Tanrı yapımcıların da Partiden atılması konusunda bir an bocalamadı."(2)

Bolşevik kadrolar

E. Bahri

Lenin liderliğindeki Bolşevikler, her aşamada bu mücadeleden galip çıkarlar. Doğası gereği bu mücadele, marksist temeller üzerinde boy veren Leninizmin şekillenmesi ve Bolşevik kadroların bu dünya görüşüyle donanmasını da içerir. Bolşeviklerin tarihsel önemdeki başarılarının temel dayanaklarından biri, Marksizm'e dayanan parti çizgisine sadakatle bağlı kalmaları ve karşılarına çıkan her sorunu bu dünya görüşünün yöntemiyle aşmayı başarmalarıdır.

DEVİRİMCİ İLLEGAL FAALİYETİ ESAS ALAN PARTİ

Üretim araçlarına sahip, toplumsal zenginliği yağmalayan, din, hukuk, eğitim vb. üstyapı araçlarını kontrol eden, şiddet araçlarını tekelinde bulunduran burjuvazinin tahakkümünü yıkmak için mücadele eden proletaryaya gerekli olan illegal, ihtilalci bir sınıf örgütü/sınıf partisidir. Bolşevikler de örgütsel inşayı bu temeller üzerinde gerçekleştirdiler.

Bolşevikler için illegalite sadece örgütsel gizlilik değil, ideolojik-programatik alanlarda da düzen dışılığı esas almaktır. Yani parti ne örgütsel yapısıyla ne programıyla ne ideolojik çizgisiyle düzene sığmıştır. Legal araç ve imkanları etkin bir şekilde kullanan Bolşevikler için illegalite her zaman için esas olmuştur. Okhrana'nın yakın takibi altında tutulan Duma'daki Bolşevik milletvekilleri bile

illegal faaliyetin örgütlenmesinde etkin olabildiler. Çünkü *"Sosyal Demokrat Parti hem 'bir bütün olarak' hem de her bir çekirdeğinde illegaldir. Ve en önemli, devrim yolunu genişletmek ve açmaktan ibaret olan çalışmasının tüm içeriğinde illegaldir. Bu yüzden Sosyal Demokrat Parti'nin en açık çekirdeğinin en açık çalışması bile 'açık bir şekilde yürütülen Parti çalışması' olarak görülemez."*(3)

Bu anlayışa göre parti örgütünü inşa eden Bolşevikler, çarlık despotizmine karşı direnmiş, ajan sızmalarına rağmen örgütsel varlığını sürdürebilmiş, dağılan örgütleri yeniden, yeniden kurabilmiştir. Bu örgütsel mücadelede yoğunlaşan kadrolar sağlam duruşu olan, tuttuğunu koparan özellikler de kazanmışlardır. Bolşevik kadrolar ile diğer sol partilerin kadroları arasında görülen bariz farkların oluşmasında bu örgütsel şekillenişin önemli bir payı olmuştur.

PROLETARYA İLE KAYNAŞAN PARTİ

İhtilalci marksist bir partinin temel dayanağı, temsil ettiği sınıfın, yani proletaryanın en ileri, en bilinçli, en dinamik, en yaratıcı, en kararlı kesimleridir. En ileri, en devrimci sınıfın temsilcisi olan partinin misyonunu oynayabilmesi için, bu sınıfla organik bütünleşmeyi sağlaması zorunludur. Bunun için sınıfın öncü kesiminin partinin her kademesinde belli bir ağırlık oluşturması gerekiyor. Bolşevik Parti bu konuda da tam bir başarı sağla-

mıştır. Rusya işçi sınıfının genç, dinamik öncüleri partiyle bütünleşmiş, sınıfın çoğunluğunu parti politikaları doğrultusunda harekete geçirebilmiştir.

Partinin gücü ile proletaryanın örgütlülük ve eylemlilik düzeyi arasında dolaysız bağlar vardır. Bunun bilincinde olan Bolşevikler, "Fabrikalar partinin birer kalesi olmalı" şiarını yükselttiler. Nitekim süreç, bu şiarın gerçeğe dönüşürüldüğünü gösterdi. *"Devrimci bir partinin varlığının devrimin zaferi açısından zorunlu olması, hem parti ile sınıf arasındaki ilişkiyi, hem de bilinç ve örgütlülük düzeyi açısından öncü ile sınıfın geri kalan kısmı arasındaki eşitsizliği ortaya koyuyordu. Parti, öncüyü örgütlemek suretiyle bir bütün olarak işçi sınıfı içindeki ağırlığını artırdı."*(4)

Birçok yazı ve konuşmada Lenin, Bolşevik Parti'nin yarattığı mucizeleri işçi sınıfının savaşıma gücü, iradesi ve kararlılığına bağlar. Bu ilişki hem parti inşasında hem de iç savaş gibi kritik süreçlerde belirleyici bir rol oynamıştır. Kazanmak ile kitlelerin mücadele azmi arasındaki dolaysız bağa dikkat çekerken Lenin şöyle diyor: *"Kazandık, çünkü işçi sınıfının ve köylülüğün en iyi üyeleri sömürücülere karşı savaşta olağanüstü bir kahramanlık sergilediler; cesaretin mucizelerini gerçekleştirdiler, ifadesi olanaksız sıkıntılara katlandılar, büyük özverilerde bulundular, soygunculardan ve korkaklardan kur-*

tuldular..."(5)

MÜCADELENİN ATEŞ ÇEMBERİNDE SINANDILAR

Burjuvazinin şiddeti esas alan yönetim aygıtı, yani kapitalist devlet, devrimci partilerin faaliyetlerini yasaklamakla kalmaz, kolluk kuvvetlerini ve ajanlarını proletarya mücadelesini baltalamak için seferber eder. Duruma göre yargı, medya ve başka kurumları da kullanan egemenler, çoğu zaman acımasızlıkta sınır tanımazlar. Gerici şiddetin dozu ülkeden ülkeye değişse de her ciddi devrimci partinin militanlarıyla/kadrolarıyla bu ateş çemberinden geçmesi kaçınılmaz.

Bolşevik Parti'nin kadroları, çarlığın yıkıldığı 1917 Şubat Devrimi'ne kadar süren bu ateş çemberinde sınıp çelikleştiler. On yıllara yayılan çarlık despotizminin çok yönlü saldırılarına karşı direnerek bilinç, örgütlülük, dayanıklılık kazandılar ve zamanı geldiğinde Ekim Devrimi'ne önderlik edecek cüreti gösterdiler. Bu olguyu sadece Ekim Devrimi'nin yarattığı mirası ileriye taşımak isteyenler değil, bu şanlı devrimden nefret edenler bile kabul ediyor.

Parti inşa sürecinin, ağır baskı dönemlerinin, devrimin, iç savaşın, sosyalist kuruluşun yükünü taşıyan Bolşevik kadrolar, bu uğurda ağır bedeller ödemekten çekinmediler. Yüz binlercesi devrimi savunmak için yaşamlarını feda etti. Öte yandan karşı-devrimin ve emperyalistlerin saldırıları bu sayede püskürtüldü, 70 yıl süren Sovyet deneyimi de bu sayede mümkün olmuştur.

Bu eşsiz mücadele birikimi, bir asır sonra, sermayenin egemenliğini yıkmak için mücadele eden dünyanın komünistlerine halen pek çok alanda yol gösteriyor.

Kaynaklar:

- (1) Lenin, Örgütlenme, sf. 15, Kaynak Yayınları.
- (2) a.g.e, sf. 26.
- (3) a.g.e, sf. 138-139.
- (4) Tony Cliff, Lenin III, sf. 134, Z Yayınları.
- (5) a.g.e, sf. 126.

Ne baskı, ne yok sayılma, ne sendikal bürokrasi...

Kadın metal işçileri MESS'ten ve sermaye sınıfından haklarını almalıdır!

Metal işkolunda MESS kapsamındaki fabrikalar için toplu iş sözleşmesine (TİS) imza atacak olan sendikalar TİS taslaklarını açıkladı. Metal işçilerinin büyük bir ilgi ile beklediği taslaklar, işçilerin taleplerinin ve beklentilerinin altında. Bilindiği gibi Türk Metal'in açıkladığı taslak, sonucun nasıl olacağını ortaya koydu. Çelik-İş, taslağını kamuoyuna değil de üyesi olan işçilere açıkladı. Zaten Türk Metal'i bekleyip ardılı olarak imzalamak onun her zamanki rolüdür. Her dönem metal işçilerinin bir umutla beklediği ve bu umutları her seferinde suya düşürme pratiği ile bilinen Birleşik Metal-İş ise makyajı bile tutmayan bir taslak açıkladı.

Metal işçilerinin sorunlarına çözüm olmaktan uzak, taleplerinin yer bulmadığı her üç taslağın ardından gerçek çözümün metal işçilerinin kendi öz birliklerinden geçtiği, bir kez daha net bir biçimde görüldü. Patronların saldırganlığı ortada. En son Delphi'de yaşanan işçi kıyımı 2015'teki Metal Fırtına'dan beri dalga dalga birçok fabrikada yaşanıyor. Ses yükseltme ihtimali olan kim varsa onlara yönelik temizleme operasyonu düzenleniyor. Önümüzdeki dönemde metal işçilerini büyük mücadelelerin beklediği açık. Eğer metal işçisi, yazılanların bile altında olacağı çok açık taslakların resmileşmesini beklemekle yetinmeyecekse daha örgütlü davranmalı ve gerçek taleplerini haykırmalıdır. Metal işçisi kadınlar mücadelenin yarısı olarak; erkek metal işçilerinin eşleri yaşamın yarısı olarak direngeliklerini ortaya koymalıdır.

TALEPLERİMİZ NEDEN TASLAKLARDA YOK?

Daha önce gazetemizin sayfalarında işlediğimiz gibi Türk Metal'in açıkladığı TİS taslağında kadın işçilerin taleplerine dair tek bir değinme yok. Bunun da ötesinde Metal Fırtına'nın ardından hayata geçirilen kadın kolları ile Türk Metal eliyle kadın işçiler gerici ideolojiye yedeklenmeye çalışılıyor. Türk Metal'den veya Çelik-İş'ten özel bir beklenti zaten yok. Ama Birleşik Metal-İş'in bir dizi fabrikada imzaladığı toplu sözleşmelerde kadın işçilerin taleplerine çubuk bükme ve sözleşmeye geçiren pratik, Birleşik Metal-İş Sendikası Kadın Komisyonu'nun çabaları kadın işçiler açısından örnek teşkil edecek başka bir sözleşme taslağı olabileceğini düşündürüyordu.

Regl izninin ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün kadın işçiler için ücretli izin yapılması, imzalanan sözleşmelerde kadın işçiler için öne çıkan maddelerdi. Toplamda kadın işçilerin gözlerini üzerine çevirdiği bu maddeler sadece Birleşik Metal-İş üyesi kadın işçilerin kazanımı olmamış, metal işçisi kadınlar başta olmak üzere toplamda tüm kadın işçilerin kazanımı olmuştu. 2017-2019 MESS Grup TİS sürecinde de bu bakış ve çabayla davranılmalıydı.

Birleşik Metal-İş taslağında sadece kadın işçiler için 8 Mart'ın ücretli izin olması talebi var. Bunun yer alması anlamlı olmakla birlikte "regl izni", "eşit işe eşit ücret", "kreş" talepleri başta olmak

üzere kadın işçilerin yakıcı olarak yaşadıkları sorunların talep haline getirilmesi önemli bir ihtiyaçtır. Aynı zamanda bir mücadele günü olan 8 Mart'ın tüm işçiler için ücretli izin olmasını talep ederek, 8 Mart'ın tüm işçiler için resmi tatile dönüşmesi mücadelesini omuzlamak gerekmektedir.

Sendikal bürokrasinin, kadın işçileri ve taleplerini yok sayan anlayışın yukarıda özetlediğimiz türden taslakların ortaya çıkmasında çok önemli etkisi var. Ve bunların ne kadar etkisi varsa unutmayalım ki fabrikalarda, sendikalarımızda örgütlü bir şekilde davranmamamız, taslakları bir tartışma süreci ile oluşturamamamız da önemli ve belirleyici nedenlerdir. Bu bakışın ve pratiğin eksik kaldığı yerde ise sendikal bürokrasinin egemenliği altında ve masa başında hazırlanan TİS taslaklarında kadın işçilerin talepleri yer almaz ya da en iyi durumda bir madde ile göz boyamaya çalışılır.

Bu veriler parçalanması ve aşılması gereken engelleri de ortaya koyuyor. Metal işçisi kadınların taleplerini yükseltebilecekleri bir mücadele hattı örgütlenilmediği oranda, kadın işçileri kendi talepleri etrafında kenetlemek ve diş diş bir mücadeleye hazırlamak zordur.

YÜRÜNECEK YOL, KAZANILACAK BİR ZAFER VAR!

Kadın işçilerin fabrikalarda ve sendikalarda bir araya gelebilecekleri, sorunlarını tartışıp, taleplerini formüle edecekleri ve eylemsel bir hatta mücadelelerini yükseltecekleri araçlara ihtiyacı vardır. Bunları oluşturmak, varsa olanları etkin bir şekilde işletmek kadın işçilerin yol yürümesini kolaylaştıracaktır.

Metal işçisi kadınlar olarak edilgen birer sendika üyesi değil, sözünü söyleyen, taleplerini dillendiren, örgütlü davranan, geleceğini sendika bürokratlarının iki dudağı arasına bırakmayan mücadeleci işçiler olarak hareket etmeliyiz.

Bugün vereceğimiz mücadelenin içerisinde edineceğimiz deneyim ile geleceği kazanacağımızı bir an bile aklımızdan çıkarmamalıyız. Yürünecek uzun bir yolumuz var; her attığımız adım ile kazanacağımız zafere yaklaşıyoruz.

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

7 ayda 242 kadın katledildi

2017'nin ilk 7 ayında da en az 242 kadın cinayeti gerçekleşti.

Kadın gazetecilerin derlediği verilere göre; Ocak ayında 37, Şubat'ta 30, Mart'ta 35, Nisan'da 31, Mayıs'ta 39, Haziran'da 36, Temmuz'da 36, Ağustos'ta ise en az 36 kadın katledildi. 2017'nin ilk 7 ayında toplamda en az 242 kadın katledilmiş oldu. 16 kadının ise gördüğü şiddet sonucu intihara başvurduğu ve 7'sinin yaşamını yitirdiği ifade edildi.

Verilere göre katledilen kadınların yüzde 28'i tanıdığı bir erkek tarafından, yüzde 9'u tanımadığı bir erkek tarafından katledilirken yüzde 25'i ise şüpheli bir şekilde yaşamını yitirdi. 3 kadın iş cinayeti sonucu katledilirken bir kadın da polis aracının çarpması sonucu yaşamını yitirdi. Ağustos ayında 7 kadın ise öz savunma yaparak hayatta kaldı.

Öte yandan Ağustos ayında 39 çocuk istismara maruz kalırken, 8 çocuk da katledildi.

Fransa'da "aile içi şiddet": 2016'da 109 kadın katledildi

Kadının kurtuluşunun kapitalizmde mümkün olmadığı; sözde "modern", "demokratik" ülkelerden yansıyan kadına yönelik şiddet haberleriyle tekrar tekrar ortaya seriliyor.

Son olarak Fransa'da açıklanan verilere göre 2016 yılında toplam 109 kadın "aile içi şiddet" sonucunda katledildi.

Fransa İçişleri Bakanlığı'nın araştırmasına göre, yıl içerisinde toplam 138 kişi, eşinin veya resmi olarak birlikte yaşadığı kişinin saldırısı sonucu yaşamını yitirdi. Hayatını kaybedenlerin 109'unun kadın olduğu belirtildi. 2015 yılında ise, "aile içi şiddet" sonucu katledilen kadınların sayısı 115 olarak açıklanmıştı.

2016 yılı verilerine göre Fransa'da işlenen cinayetlerin yüzde 15,49'unun ise "aile içi şiddet" olduğu kaydedildi.

Patronlar isteyince yasayı çıkartıyor, istemeyince fabrikasında uygulatmıyor...

Sorunu derinleştiren değil, çözen taleplerimizi yükseltelim!

Bizlere “müjde” diye neyi sundularsa ambalajın altından mevcut olandan daha beter uygulamalar çıktı/çıkıyor. Yarı zamanlı veya kısmi zamanlı çalışma ile doğum yapan kadınlar için kolaylaştırıcı adımlar atılıyordu. İyi de reklam yaptılar çıkarttıkları zaman. Kulaklara da epey hoş geldi. Doğum yapan veya anne olmayı düşünen tüm kadınlar çalışma koşullarını kendi lehlerine çevirdiğini düşündükleri uygulamaya güvenle hareket ederken, kazanım şöyle kalsın elde kalanın gittiğini anlayınca boğazda yutulamayan bir şey var hissinin yaşıyor insan.

Bir kere bir uygulamada son karar patrona kalmışsa, patron ne yapar kendi işine gelen şekilde uygular. Ya da uygulamaz, düzenlemeyi kendine göre yapar, işine gelmediğinde işçiyi işten çıkarır vs. Başka uygulamalarda nasıl yaşanıyor kısmi zamanlı veya yarı zamanlıda da aynı şekilde yaşanıyor. Uygulamalar “çalışırım da çocuk da yaparım” diyen kadınların çalışma yaşamında olmasının garantisi gibi pazarlansa da neresinden bakarsak bakalım kadınlara hak kazandırmadığını, tersine hak gaspı sonucunu doğurduğunu görüyoruz.

Birçok fabrikada/işyerinde patronlar kadın işçilerin kısmi zamanlı çalışma hakkını kullanmasına izin vermiyor. Üstelik patronlar kısmi zamanlı çalışan kadın işçinin yalnızca yarı maaşını vermelerine, geri kalan yarısının İŞKUR üzerinden ödenmesine rağmen bu uygulamayı işletmiyorlar. Fabrikalarda kısmi zamanlı

çalışmak için başvuran kadınlara patron bu uygulamayı tercih etmediğini, eskisi gibi çalışmaya devam etmediği takdirde işten çıkabileceğini ifade ediyor: “Benim kurallarımla çalışırsan çalış ya da işten çık, git çocuğuna bak.” Bu seçeneklere sıkıştırıyor tercihi.

Düzenlemenin kadınlar açısından işlevli olacağını hiçbir zaman tartışmadık zaten ama pratikte yaşananlar yarı zamanlı çalışma tercihinde bulunan kadın işçilerin bu düzenlemeden yararlanamadığını gösteriyor. patron yasadaki düzenlemeyi işini kolaylaştıracağını düşündüğü ana kadar kullanmıyor. Karar merci yasa değil, ve patrona herhangi bir yaptırım

yok.

İkinci olarak, ola ki kadın işçi bu hakkını kullandı, bir yaşına kadar olan emzirme iznini (ilk 6 ay içerisinde 3 saat, 6 aydan bir yıla kadar 1,5 saat) kullanma hakkı ortadan kalkıyor.

Üçüncü olarak, bu yasalar ve uygulamalar çocuk bakımı yükümlülüğünün kadın üzerinden şekillenmesini kanıksatıyor. Düzenlemelerin hepsinin arkasında kadına “annelik görevlerini” hatırlatma, yaşamını “kadınlık görevleri” merkezli kurma, buna uygun bir şekilde çalışma biçimi oluşturma gibi bir zihniyet var. Anne olduğunda çalışma zamanının yarısında işyerinde bulunacak kadın işçinin

yerine de yarım çalışma prensiplerine göre çalışacak biri alınacak. Yeni alınan kişi esnek çalışma biçimlerinin biri adı altında çalışıyor olacak. Böylece güvencesiz çalışma yaşamı şekillendirilmiş oluyor. Yine güvencesiz çalışmanın kuralları oluşturulurken merkeze kadın işçi alınarak normalleştirme projeleri üretiliyor.

Dördüncüsü, patrona kreş açma zorunluluğu getirmek yerine, bu ihtiyaç kadın-anne üzerinden çözülmeye çalışılıyor.

Ve son olarak da yurtdışında oturmuş bu çalışma biçimine dair yapılan araştırmalar ortaya şu sonucu çıkarmış: Kısmi zamanlı olarak çalışan kadın bu sürecin sonrasında iş bulmaya çalıştığında hep önüne kısmi zamanlı çalışabileceği iş seçenekleri sunuluyor.

Kadın işçiler olarak, gerçek ve kalıcı çözümler için isteyeceğimiz talepler şunlar olmalıdır:

- Her türlü esnek-güvencesiz çalışma biçimlerinin kaldırılması, herkese iş ve tüm çalışanlara iş güvencesi sağlanması,
- Çalışma saatlerinin azaltılması ve zorunlu mesailerin son bulması,
- Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin verilmesi,
- Çocuk ve ana sağlığına zararlı işlerde kadınların çalıştırılmaması,
- Patronların masraftan kaçmadan işyerine ücretsiz, sağlıklı ve nitelikli kreşleri açması.

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Evinde şort giyen kadın “şikayet edildi” ve “uyarıldı”

Dinci-gerici AKP iktidarı döneminde tirmanan kadına yönelik şiddet, son dönemde kadınların giyim tarzı üzerinden yapılan saldırılarla gündemdeki yerini koruyor.

EVİNDE ŞORT GİYEN KADIN İZLENİP ŞİKAYET EDİLDİ

Ankara Kolej’de oturan İngilizce

öğretmeni T.E. isimli genç kadın, kendi evinde şort giydiği gerekçesiyle evi “izleyen” komşu apartmandakiler tarafından apartman yöneticisine “şikayet edildi.” Bunun üzerine apartman yöneticisi de genç kadını “uyardı.”

T.E. yaşadıklarını kendi sosyal medya hesabından şu ifadelerle duyurdu:

“Yaklaşık bir yıldır yaşadığım, Kızılay

civarlarındaki evimde hem ön cephede inşaatta çalışanlar, hem yan cephe- de apartmanda yaşayanlar, hem de komşunun oğlu tarafından sürekli izlenerek taciz ediliyorum, mesajlar alıyorum. Bugün de yönetici evde şortla dolaştığıma ve evimin gözetlendiğine dair ‘şikayet’ geldiğini söyledi, evet kendi evimde şort giydiğim için evi izleyenleri beni yöneticiye şikayet etmiş tam olarak, yönetici perdelerimi kapalı tutmam konusunda ‘benim iyiliğim için’ beni uyardı.

Sokakta rahat yok, mekanda rahat yok, kendi evimizde bile bize karışma cüretini nasıl gösteriyor bu adamlar? Nerde nasıl yaşayacağız biz!”

ADLİ TIP RAPORU, SALDIRGANA

“İYİ HAL İNDİRİMİ”NİN ÖNÜNÜ AÇTI

Öte yandan İstanbul Çekmeköy’de belediye otobüsünde şort giydi-

ği için Abdullah Çakıroğlu tarafından tekmele saldırıya uğrayan hemşire Ayşegül Terzi’ye ilişkin olarak Adli Tıp Kurumu tarafından hazırlanan raporda, Çakıroğlu’na “iyi hal indirimi” sağlayacak nitelikte şu ifadeler yer aldı:

“Kişinin yaşamını tehlikeye sokan bir durumun olmadığı, kişi üzerindeki etkisinin basit bir tıbbi müdahale ile giderilebilecek ölçüde hafif nitelikte olduğu, vücudunda kemik kırığı tanımlanmadığı, yüz sınırları içerisinde cilt bütünlüğünü bozan travmatik lezyon tarif edilemediğinden yüzde sabit iz tespitinin yapılamadığı, organlarından birinin işlevinin sürekli zayıflaması ya da yitirilmesi niteliğinde herhangi bir anatomik eksiklik veya fonksiyonel bozukluk tespit edilemediği oy birliği ile mütalaa olunur.”

AKP bir kez daha patronları ihya etti...

Kadın işçiler hak gasplarına karşı direnişi seçmelidir!

Kadınıyla erkeğiyle işçi sınıfı önemli bir hak kaybı ile karşı karşıyadır. 25 Ağustos günü *Fazla Çalışma ve Fazla Sürelerle Çalışma Yönetmeliği*'nde değişiklik yapılarak yeni bir gaspa imza atıldı. Değişiklik patronların fazla mesai yaptırmak istediği işçiden her yılbaşında 'yazılı onay (muvafakat)' alma zorunluluğunu kaldırıyor. Böylece işçinin, onayı olmadan fazla mesaiye bırakıldığında iş akdini feshetme hakkı elinden alınmış oldu.

Patronların işini kolaylaştıracak bu değişiklikle bundan sonra işçinin işe girişte sözleşmesi yapılırken veya fazla çalışma ihtiyacı olduğunda fazla çalışma onayının alınması yeterli olacak.

Bu değişikliği patronların uzun süredir istediği, sermaye medyasında "Fazla mesai 'onay çilesi' bitti" şeklinde yer almasından da bellidir. Sözde tarafsız görünmek adına AKP işçiye şu hakkı lütfetmiştir: Eğer işçi fazla mesai yapmak istemezse verdiği onayı 30 gün önceden patrona yazılı bildirimde bulunarak geri alabilecek! İşe girerken kölelik koşullarına mecburen imza atan işçilerin çalışırken bu hakkını kullanamayacağı ortadadır. Zira patronlar işçiye "kapı orada" diyerek sürekli tehdit etmektedir.

OHAL'in sermaye sınıfı için işlediği bir kez daha görülmüştür. Tüm işçilerin önemli bir hak kaybı ile karşı karşıya olduğu ortadadır. Sermaye düzeninde yasalar düzeyinde korunan işçi hakkı neredeyse kalmamıştır. İşçi sınıfının mücadelesiyle yasalarla geçirilen haklar tek tek elden gitmektedir.

Bu hak gaspından kadın işçilerin her zaman olduğu gibi daha fazla mağdur olacağı açıktır. Patronlar her istediğinde kalınması zorunlu mesailer kadınları her açıdan olumsuz etkileyecektir. Ev içi işlerin yoğunluğu, çocuk bakımı gibi kadına yüklenen "görevler" gereği kadın işçile-

rin omuzlarındaki yük daha da artacaktır. Kadın işçi mesaiye kalmadığında ise işten çıkarılma tehdidiyle karşı karşıya kalacaktır.

Diğer yandan günümüz Türkiye'sinde kadının çalışmasını her fırsatta kısıtlamaya çalışan gerici zihniyet çalışma saatlerinin mesailer sonucu uzamasını, kadının çalışma hakkını elinden almanın bahanesi yapmaktan da geri durmayacaktır.

Çalışma sürelerinin kısaltılması, işçi sağlığına uygun koşulların yaratılması vb. düzenlemeler gerekirken daha da kötü koşullar dayatılmaktadır. İşçi sınıfının

örgütsüzlüğünden aldıkları güçle, OHAL döneminin getirdiği kolaylıklarla sermayenin istekleri doğrultusundaki hak gasplarını bir bir hayata geçiriyorlar. Sağlık, turizm ve güvenlik işkollarında kadınlar da dahil olmak üzere işçilerin gece çalışma saatlerini daha yeni uzatmışlardı.

Hak gasplarına karşı tek seçenek kadınıyla erkeğiyle işçilerin birlik olması, mücadele etmesidir. Yapılması gereken, fiili-meşru mücadelenin yol göstericiliğinde daha fazla örgütlenmek, daha fazla mücadeledir. Kölelik yasalarının önüne geçmenin başka bir yolu yoktur.

İnsanca çalışma koşulları kapsamında daha az çalışmak, daha çok yaşamak istiyoruz. Bunun için taleplerimiz uğruna örgütlü mücadeleyi büyütelim:

* *Fazla mesaiye gerek kalmadan insanca yaşamaya yetecek ücret!*

* *Fazla mesai yönetmeliği işçiler lehine değiştirilsin!*

* *Mesai ücretlerinde artış!*

* *Zorunlu haller dışında gece çalışması yasaklansın!*

* *7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!*

* *Kesintisiz iki günlük hafta tatili, 6 haftalık yıllık ücretli izin!*

Yaşamın her alanında olduğu gibi dinsel gerici eğitimi alanında da hakim kılmak için adımlarını hızlandıran gerici iktidar, bu gerici anlayışı ders kitaplarıyla daha da hakim kılmaya çalışıyor.

Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) tarafından hazırlanan yeni müfredat kapsamında 2017-2018 eğitim öğretim döneminde okutulacak ders kitaplarında tartışma yaratan başlıklar yer aldı. Toplumsal cinsiyet rollerini dini motiflerle 11. ve 12. sınıflarda çocuklara anlatmaya hazırlanan bakanlık, evlilik öğütlerine de "Evlilik" ve "Ailede eşlerin görevleri" üniteleri kapsamında "Hz. Muhammed'in Hayatı" dersinde yer verdi. Çocuklara "Bekârlık sultanlık değil, henüz karar verilememiş bir sürecin sancılı bekleyişidir. Evlilik, zihni sürekli meşgul eden gönlün sesini dindirmektir" diyen MEB, "İnsan fıtratı gereği karşı cinsiyle birlikte yaşamaya muhtaçtır. Bunun dışındaki bir hayat insana saadet ve huzur vermekten uzaktır" ifadelerini kullandı.

Yeni kitapta, kadın ve erkeklerin evlenerek 'ifet'lerini korudukları, bunun "geçici bir heves olmadığı" belirtilirken, "Gözü dışarıda olmayan, huzuru mutlu-

MEB'in yeni 'ders' kitabı: 'Kocaya itaat ibadettir'

luğu yakalamaya çalışarak evinden razı olan ve razı olunan kimseler olurlar. Nesillerini teminat altına alırlar" tarifi yapıldı.

Kitapta; "Her tanışma evlilikle noktanamayabilir. Bu bağlamda birbirlerini tanıma ve karar verme süreçlerinde gönül eğlendirmeyin ya da hoşça vakit geçirmeyin" ifadeleri yer aldı.

Ayrıca nikah dışı ilişkilerin din tarafından yasaklandığı ve bu durumun zina

olarak nitelendirildiği anlatılarak "Kişi evliliğe kadar ifetini muhafaza etmeli; sadece nikâhın koruyucu şemsiyesi altında karşı cinsle bir araya gelmelidir. Unutulmamalıdır ki temiz kadınlar temiz erkeklere, temiz erkekler de temiz kadınlara layıktırlar" ifadelerine yer verildi.

Dinin aileyi lidersiz bırakmadığını belirten bakanlık, "Erkekler güç ve kuvvet yönünden daha ileri olduğundan, ailenin sorumluluğunu birinci derecede onlara

yüklemiştir" dedi. Anne kavramının görevleri ise "kocasına karşı görevlerinde titiz davranması, evine ve çocuklarına sahip çıkması gerekir. Sabırlı ve kanaat ehli olmalı, israftan kaçınmalı" olarak sıralandı. Ayrıca "İslam, erkeğin üstlendiği mesuliyetlere karşılık kadının da kocasına itaat etmesini istemiş ve bu itaati ibadet saymıştır. Ailede çocukların büyüüp terbiye edilmesi daha çok anne tarafından yerine getirilir. Ailede erkek vazifesini yapar, ailesine karşı güzel davranır; kadın da ona karşı gereken muhabbet, hürmet ve itaati gösterirse aile içinde düzen ve uyum sağlanmış olur" değerlendirmesi yapıldı.

Çocuk yaşta evlilik ve çok eşlilik konularına değinmeyen bakanlık "Kabul Edilemez Evlenme Çeşitleri" başlığında ise "ateist, müşrik, mürtedle yapılan evliliklerin" yasak olduğunu duyurdu.

Ailelerin haberi olmaksızın sadece iki şahitle gizli saklı kısılan nikâhların da uygun olmadığı ve yapılmaması istendi. Ayrıca "Evlenirken dindar, güzel ahlak sahibi eşleri seçmek ve dindar bir aile kurmaya çalışmak gerekir" tavsiyesinde bulundu.

ABD saldırganlığı ve küresel egemenlik krizi

Kapitalizmin mali krizinin sarsıntıları devam ederken, küresel hegemonya krizi ise derinleşme eğilimindedir. Her iki kriz de kapitalizmin yapısal sorunlarından kaynaklanıyor. Hem tarihsel deneyimler hem güncel olaylar, sistemin krizi aşmak için savaş ve yıkımdan başka bir seçenek üretmediğini kanıtlıyor.

Seçim sürecinde Donald Trump liderliğindeki emperyalist ABD rejiminin orduyu işgal bölgelerinden çekeceği vaat edilmişti. Oysa seçimlerin ardından sergilenen pratik, tersi yönde oldu. Halen Irak, Suriye, İran, Afganistan, Kuzey Kore, Venezuela, Ukrayna ve daha birçok ülke ABD emperyalizminin saldırı menziline bulunuyor.

Bu ülkelere karşı izlenen saldırgan politika yeni olmasa da Trump yönetimi bütün cephelerde savaşı derinleştirmeye çalışıyor. Adı geçen ülkelerin hedef alınmasının elbette bazı özgün nedenleri de var. Fakat esas amaç Rusya ile Çin'in gelişimini engellemektir. Zira hegemonyası sarsılan ABD, hızla gelişen Çin-Rusya ikilisini durdurmanın yollarını arıyor. Ekonomik, siyasi, diplomatik gücüyle bunu gerçekleştirme imkanından yoksun olan ABD, işi bir savaş, yıkım ve kıyım makinesi olan orduya havale ediyor.

1903'TEN BERİ...

Dünyanın emperyalist güçler arasında paylaşımının tamamlandığı 1903 yılından bu yana geçen zaman, kapitalist emperyalizmin saldırganlık, yıkım ve savaş olmadan ayakta kalamayacağını birçok kez kanıtlamıştır. İki dünya savaşı, faşizm, askeri cuntalar ve sayısız bölgesel savaş bunun somut göstergeleridir.

Halen birçok ülkenin savaş alanı olması veya emperyalistler tarafından tehdit edilmesi de sistemin bu özelliğini net bir şekilde gözler önüne seriyor.

Afganistan, Irak, Suriye, Yemen, Libya, Ukrayna başta olmak üzere birçok ülkede devam eden savaşlar ABD ile işbirlikçileri tarafından kışkırtılmıştır. Son dönemde İran'a, Kuzey Kore'ye, Venezuela'ya savaş açma tehditleri savuran Trump yönetimi, aynı zamanda Rusya ile gerilimi arttırıyor. Akıl hocaları tarafından Çin'le savaşmanın kaçınılmaz olduğu ilan ediliyor. Bu olayların toplamı üzerinden bakıldığında kapitalist emperyalizmin yeni bir paylaşım savaşının fitilini ateşlemesinin ihtimal dışı olmadığı görülebilir.

ASYA'DA SAVAŞ FITİLİ ATEŞLENEBİLİR

Suriye ile Ukrayna'ya saldırarak Rusya'yı sıkıştırmaya çalışan ABD'yle suç ortakları, ummadıkları bir dirençle karşılaştılar. Hem Ukrayna hem Suriye'de çıkarlarını koruyan Rusya, her iki bölgedeki etkisini de arttırdı. Çıkarlarını korurken gerilimi yatıştırmaya da çalışan Rusya, "tek kutuplu" dönemin kapandığını, batıların başka güçlerin egemenlik haklarına saygı göstermek zorunda olduklarını hatırlatmaktan da geri durmuyor. Bu ise ABD'nin doğrudan Rusya'ya karşı

hamleler yapmasıyla sonuçlandı. Trump yönetiminin küstah politikasından dolayı son dönemde iki ülke arasındaki gerilim tırmanıyor. Bu gerilimin yakın dönemde aşılması olası görünmüyor. Çünkü iki ülke, çıkarları uyuşmayan farklı kutupların liderliğini yapıyor. Bazı alanlarda işbirliği yapsalar da ABD, hegemonyasını tahkim etmeye, Rusya ise çıkarlarını korumak için etki alanını genişletmeye devam edecek.

Ortadoğu'da savaş ve çatışmalar devam ederken, ABD ile suç ortaklarının Kuzey Kore'yi tehdit etmeleri, Asya'da da savaş fitilinin her an ateşlenebileceğini gösterdi. Kuzey Kore'nin tehditlere boyun eğmemesi sadece ABD'yi değil Japonya, Fransa, İngiltere gibi önde gelen emperyalistleri de çileden çıkarmış görünüyor. Onlarca yıldan beri kuşatma altında tuttıkları Kuzey Kore'ye diz çöktüremeyen ABD ile suç ortakları, şimdi bu küçük ülkeyi yıkıcı bir savaşla tehdit ediyorlar.

TRUMP NÜKLEER SİLAHLA TEHDİT EDİYOR

Kuzey Kore ile yaşanan gerilimi Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi (BMGK) gündemine taşıyan ABD, küstahlığını burada da sergiledi. Oturumda ko-

nuşan ABD'nin Birleşmiş Milletler Daimi Temsilcisi Nikki Haley, "Çabalarımıza rağmen, Kuzey Kore'nin nükleer programı hiç olmadığı kadar ileride ve tehlikeli. Savaş, asla ABD'nin istediği bir şey değil. Bunu şimdi istemiyoruz. Ama ülkemizin sabrı sınırsız değil" dedi.

Rusya-Çin ikilisinin krizin diplomatik çabalarla aşılması gerektiği yönündeki tutumundan rahatsız olan ABD, savaş tehdidini bir üst aşamaya çıkardı. Beyaz Saray'dan yapılan açıklamada, "Başkan Trump, ABD'nin topraklarını ve müttefiklerini tüm diplomatik önlemlerle geleneksel ve nükleer imkanları kullanarak koruma yükümlülüğünü teyit etti" şeklinde ifadeler kullanıldı.

Kuzey Kore'nin "ABD'nin topraklarını ve müttefiklerini" tehdit ettiği iddiası kaba riyakarlıktan başka bir şey değildir. Zira bu ülke nükleer silahı tam da olası bir emperyalist saldırıyı önleyebilmek için geliştiriyor. Nitekim şu ana kadar saldırıya maruz kalmamasının nedenlerinden biri, nükleer silahlara sahip olma ihtimalinin göz ardı edilmemesidir. Hal böyleyken ABD'nin tehdit dozunu bu kadar arttırmasının nedeni, Kuzey Kore üzerinden Çin-Rusya ikilisine dış göstermektir.

KAPİTALİZMİN KRİZİ YA DEVRİM YA YIKIMLA AŞILIR

Tüm gelişmeler, komünistlerin "krizler, çatışmalar, savaşlar, devrimler döneminde bulunuyoruz" tespitini doğrular niteliktedir. Kapitalizmin ekonomik/mali krizinin sarsıntıları devam ederken, küresel hegemonya krizi ise derinleşme eğilimindedir. Her iki kriz de kapitalizmin yapısal sorunlarından kaynaklanıyor. Hem tarihsel deneyimler hem güncel olaylar, sistemin krizi aşmak için savaş ve yıkımdan başka bir seçenek üretmediğini kanıtlıyor.

Sistemin krizlerinin bedeli her halükarda işçi sınıfına, emekçilere ve ezilen halklara ödetiliyor. Bu ağır bedellerin sistemi tahkim etmek için değil, devrimle yıkmak için ödenmesi emekçiler için tek çıkış yoludur. İnsan soyu için felaketlerden başka şey üretmeyen kapitalizmin tek alternatifi sosyalizmdir. Bu alternatifi geliştirilip işçi sınıfıyla emekçi kitlelere benimsetilmesi kritik önemdedir. Aksi takdirde kapitalist emperyalizmin yarattığı yıkımın enkazı altında kalmaktan kurtulmak mümkün olmayacaktır.

Bölgede ve Suriye'de yeni dönem

Musul'dan sonra Telafer'e girildi ve Rakka operasyonunda sona yaklaşıyor. Gözler Rakka'dan sonra başlatılacağı söylenen İdlib operasyonuna çevrili. Şu an sahadaki en önemli hareketlilik ise Deyr ez-Zor'da yaşanıyor. Suriye ordusu kentteki kuşatmayı kırmış bulunuyor.

Yine bir başka önemli gelişme de Lübnan'da yaşandı. Lübnan ordusu ile Hizbullah'ın eş zamanlı saldırısı ve sıkıştırmaları sonucu IŞİD Lübnan'dan çıkarıldı. Lübnan ordusu ile Hizbullah'ın dayattığı tüm koşulları kabul eden IŞİD, şimdi Deyr ez-Zor civarına naklini bekliyor. Lübnan, Suriye savaşının başından itibaren IŞİD ve El Nusra dahil cihatçı çetelerin cirit attığı bir yer oldu. Cihatçı çeteler burayı, her dönem Suriye rejimine dönük saldırılar için çok işe yarar bir mevzi olarak kullandılar. Bu eş zamanlı operasyonla, Lübnan ilk kez IŞİD'den arındırılmış oldu. Hizbullah lideri Hasan Nasrallah gelişmeyi, IŞİD'e karşı elde edilmiş önemli bir yeni zafer olarak niteledi.

Elbette IŞİD'in kökü kazınmış değil, IŞİD'e karşı savaş hâlâ devam ediyor. Fakat her yerde ağır yenilgiler aldığı ve amiyane bir deyimle belinin kırıldığı tartışmasızdır. Gelişmelere bağlı olarak,

IŞİD'e karşı mücadelenin mahiyetinin değiştiği de bir gerçektir. Sonuç olarak, nereden bakılırsa bakılsın mevcut biçimiyle IŞİD'li dönem kapanıyor.

Ağır darbeler alan, yenilgiye uğrayan sadece IŞİD değil. Halihazırda sahadaki en büyük güce sahip olan El Nusra da dahil tüm cihatçı çeteler ağır darbeler alıyor. Yenilgi tümünün yenilgisidir. O kadar ki daha yakın tarihlere kadar kendilerini destekleyen güçler (en başta ABD) her türlü desteği kestiklerini açıklıyorlar. Cihatçı çeteler bir temerküz kampına dönüşen İdlib'e sıkışmışlardır ve "güvenlikli bölge" projesinin hayata geçmesini beklemektedirler.

SURİYE'DE YENİ BİR DÖNEME GİRİLMİŞTİR

IŞİD'e karşı mücadelenin öncelikli olduğu dönemin sona erdiği, aynı zamanda Suriye-Irak ve tüm bölgede yeni bir dönemin başlangıcı demektir. Zaten, tek başına şu sıralar Suriye'de yaşanan gelişmeler dahi durumun gerçekten de böyle olduğu konusunda yeterli kanıtlar sunuyor.

ABD ve başını çektiği emperyalist

koalisyonun, keza Türk sermaye devleti başta olmak üzere Suudi Arabistan, Katar vs. gibi gerici bölge devletleri ve en çok da siyonist İsrail'in arzularının ifadesi olan Beşar Esad'ın devrilmesi projesi çok keli çok oldu. Önce Esad bu güçlerin ve savaşının öncelikli hedefi olmaktan çıktı. Ardından ister istemez muhatap kabul edilir oldu. Geline yerde Suriye'de yeni para basılıyor ve Esad'ın resmi kullanılıyor. Bu arada, Suriye Uluslararası Fuarı yeniden açıldı. Katar yıllar sonra ilk kez Beşar Esad'dan başkan diye söz etti.

Suriye'de yeni bir döneme girildiğinin bir başka kanıtı da bugünlerde Suriye'nin yeniden inşası eksenli düşüncelerin dilendirilmesi ve bu yönlü çalışmaların varlığıdır. Savaşla yerle bir edilen altyapının, varlığı belli olmaz hale getirilen sokak ve caddelerin, yıkılan köprü ve bozulan yolların ve tahrip edilen enerji boru hatlarının yeniden inşası için, Alman şirketleri şimdiden ihalelere talip olduklarını açıklamıştı.

IŞİD'in belinin kırılıp sahadaki savaşın mahiyetinin değiştirilmesi, Suriye'nin Rusya, İran ve Hizbullah ile ortaklaşa elde ettiği önemli bir kazanımıdır. Deyr ez-Zor çok önemli bir yeni kazanımı ola-

caktır. Ki bu, ABD koalisyonuna ve ikide bir tehditler savuran Türk sermaye devletine Halep'ten sonra vurulmuş bir yeni askeri, politik ve moral darbe olacaktır.

Sonuçta tüm kirli ve kanlı çabalarına rağmen ABD, İsrail ve Türk sermaye devletinin istediği olmamıştır. Suriye'deki savaş halen Rusya, Suriye, İran ve Hizbullah ekseninin üstünlüğüyle sürmektedir. Kaybedenleri ise ABD, koalisyon güçleri, Türk sermaye devleti, Suudiler, Katar ve en çok da İsrail'dir.

GÜNDEMDE ASTANA GÖRÜŞMELERİ...

Suriye'de yolun sonuna gelindiğinin anlaşılması, Suriye'de çözüme dair arayışları yeniden gündemleştirmiştir. 14-15 Eylül'de Kazakistan'da yapılacak Astana görüşmeleri tam da bunun ifadesidir. Astana görüşmelerinin 6'sı olan bu görüşmeye yine ev sahibi Kazakistan dışında, Rusya, İran, Türk sermaye devleti ve Suriye katılacak.

Haliyle toplantının gündemi; "çatışmasızlık bölgeleri" ve sınırları, tutuklu ve esirlerin serbest bırakılması ya da değişimi, tüm bunları koordine edip denetleyecek bir koordinasyon merkezinin oluşturulması ve kültür mirası olan kentlerin mayınlardan temizlenmesi olarak belirlenmiştir. Olası anlaşma ve ateşkesler için garantörler de yine Rusya, İran ve Türk sermaye devletidir.

Muhtemelen, daha önceki toplantılara olduğu gibi, bu toplantıya da kimi muhalif kılıklı cihatçı çetelerin temsilcileri de davet edilecektir. Buna karşın -en azından halihazırda durum budur- Kürtler yine çağrılmayacaktır. Rusya yine ikiyüzlülük örneği bir tutumla "Kürtler de masada olmalı" diyecek, Türk sermaye devleti kesin olarak karşı çıkacaktır.

Oysa IŞİD'e karşı mücadelenin en yararlı gücü olan, Suriye'deki savaşın seyrinin ve mahiyetinin değişmesinde inkardan gelinemez katkıları bulunan ve tüm bu nedenlerle çözüm masasında olmayı en çok hak eden bir güç olarak Kürtlerin

İsrail büyük askeri tatbikata hazırlanıyor

Son dönemde Lübnan Hizbullah'ıyla "büyük bir savaş" başlamasının muhtemel olduğu yönünde açıklamalar yapan İsrail, Lübnan sınırında son 20 yılın en büyük askeri tatbikatını yapmaya hazırlanıyor. İsrail ordusuna bağlı hava, kara ve deniz kuvvetleri ile istihbarat birimlerinin yanında on binlerce rezerv askerin de katılacağı tatbikatın, İsrail İstihbarat Servisi MOSSAD'ın eski Şefi Meir Dagan'ın adını taşıyacağı öğrenildi.

11 gün sürmesi planlanan tatbikatın he-

definin Hizbullah olduğu belirtilirken, İsrail'in Yedioth Ahronot gazetesi, İsraili askeri bir kaynağa dayandığı haberinde, "Tatbikatın amacının Güney Lübnan'da Hizbullah'a karşı büyük bir saldırının hazırlığı" olduğu bilgisine yer verdi.

"TOPYEKÛN SAVAŞ" MESAJI VERMİŞTİ

İsrail Genelkurmay Başkan Yardımcısı Yair Golan, 2016 Nisan'ında katıldığı bir etkinlikte yıkıcı bir savaşın kapıda olduğunu belirterek

şunları söylemişti:

"Düşmanımızın (Hizbullah) kabiliyetleri yeni bir seviyeye ulaşmış bulunuyor. Bu da Hizbullah'la gelecekte yapabileceğimiz savaşların Lübnan için son 20 yılda tecrübe ettiklerimizden çok daha yıkıcı olacağı anlamına geliyor. Gelecekteki herhangi bir krizde Lübnan'da küçük bir savaşa tanık olmayacağız. Bu İsrail ordusunun tüm kabiliyetlerini kullandığı mutlak, büyük ve topyekûn bir savaş olacaktır."

dışlandığı bir masadan bir sonuç alınması, bir çözüm çıkması pek olası değildir. Kürtlerin katılmadığı Cenevre görüşmelerinde bir sonuç alınamamıştır. Metazori yapılan bazı anlaşma ve ateşkesler ise katılımcılar daha yerlerine dönmeden, arkalarındaki güçlerin işaretiyle cihatçı çeteler tarafından boşa çıkarılmıştı.

Rusya, Suriye, İran ekseninin eli bu kez çok güçlüyken Türk sermaye devleti savaşın en fazla kaybedeni olarak masaya oturuyor. Üstüne üstlük sahada ve bağlı olarak da masada olmak için Rusya'ya her zamankinden daha muhtaçtır. Onun eteğine yapışması bundandır. Bir süreden beridir Rusya ile ortaklaşa bir idlib seferini dillendirmektedir. Bu seferde zaferi kolaylaştıracağını ileri sürmektedir. Bu hizmetine ya da katkısına karşılık olarak istediği tek şey ise Kürtlerin masanın dışında tutulması, kazanımlarına dönük saldırılar, sözelimi Deyr ez-Zor'dan başlayarak Efrin'e uzanan bir yeni macera için icazettir.

Yeni Astana toplantısının en önemli gündemlerinden biri cihatçı çetelerin yerleştirileceği " çatışmasızlık bölgeleri" dir. Savaşın kazananı olarak Rusya bu sorunu kendi çıkarlarına en uygun biçimde çözmek isteyecektir. Tam da burada Türk sermaye devletine ihtiyaç duymaktadır. Zira daha önce bir vesileyle dile getirdiği gibi, bu işin "Türkiye'siz olamayacağı"nı düşünmektedir. Dolayısıyla, Halep düğümünün çözümü sırasında yaptığı gibi, yine Türk devletinden yararlanmaya bakacaktır. Fakat öte yandan Rusya Türk sermaye devletinin niyetini ve talebini çok iyi bilmektedir. Ayrıca Türk devletinin bu kez Halep sorununun çözümü günlerindeki kadar güçlü olmadığını, Ahrar'ı Şam çetesi üzerine kurduğu projesinin çöktüğünü de bilmektedir. Dolayısıyla ondan yararlanabildiği kadar yararlanmaya bakacaktır, hepsi bu.

6. Astana görüşmelerinden ne çıkacağını hep beraber göreceğiz. Fakat unutulmamalı ki kurulan masa kurtlar masasıdır. Masadakiler emperyalistler ve bölge gericiğidir. Birleşmiş Milletler zeten ABD'nin bir aparatıdır ve bu kurumun milletlerin kaderlerini tayin hakkı üzerine ettiği sözler tümüyle bir ikiyüzlülükten ibarettir. Yaptıkları her zirvede, kurdukları her masada konuşulan, emperyalistlerin gerici çıkarlarıdır. Masalarda halkları biraz inceltmiş kölelik koşullarına nasıl razı edeceklerini konuşuyorlar. Bu nedenlerdir ki Cenevre görüşmelerinde olduğu gibi Astana görüşmelerinde de ne Kürtlerin ne de diğer kardeş halkların yararına bir çözüm çıkabilir.

Türk, Kürt, Arap, Fars ve tüm bölge halkları kaderlerini emperyalistlere ve gericiilere terk etmemeli, onların kuraacağı masalara bel bağlamamalıdır. Gerçek, köklü ve kalıcı çözüm, halkların devrimci kader birliği temelindeki birleşik bir devrimdir. Bölge halkları kaderlerini böyle bir çözümle tayin etmelidirler.

Kore gündemli BM toplantısından sonuç çıkmadı

Kuzey Kore, nükleer silah denemelerinin sonuncusunda hidrojen bombası kullandı. Son denemenin ardından ABD Güney Kore'ye füze savunma sistemini gönderdi.

ABD'nin füze savunma sistemini Güney Kore'ye göndermesine ilk tepki, Asya-Pasifik üzerinde hegemonya savaşı verdiği Çin ve Rusya'dan geldi.

THAAD füze sistemine kesinlikle karşı olduğunu belirten Çin, ABD'nin hamlesine karşı "Ulusal güvenlik çıkarlarımızı korumak için gerekli tedbirleri alacağız ve bundan sonra doğacak tüm sonuçlardan ABD ve Güney Kore sorumlu olacaktır" açıklamasını yaptı.

Rusya'dan yapılan resmi açıklamada ise, füzelerin bölgedeki sorunu daha da çıkmaza sokacağı belirtildi. Rusya'nın Birleşmiş Milletler (BM) Daimi Temsilcisi Vasiliy Nebenzya ise; "Kuzey Kore yönetiminin, nükleer silahların yayılmaması düzenini baltalamaya yönelik eylemlerinin, Kore Yarımadası'nda ve küresel çapta barış ve güvenlik için ciddi bir tehdit oluşturması üzüntü verici. Böyle bir çizginin devam etmesi, Kuzey Kore için de ciddi sonuçlar doğuracak. Aynı zamanda bizim için Kore Yarımadası'nın problemlerine askeri çözümün bulunmadığı açık ortada" ifadelerini kullandı.

Kuzey Kore'nin denemelerinde füzelerden dördü, Japonya açıklarına düşmüştü. Bunun üzerine ABD ve Japonya,

BM Güvenlik Konseyi'ne acil toplanma çağrısı yaptı.

Çağrı üzerine 4 Eylül'de yapılan BM toplantısında ABD, Çin ve Rusya bir anlaşmaya varamadı. Toplantıda ABD, "Artık yeter. Amerika savaş istemiyor ama sabrımızın da bir limiti var. Çok geç olmadan diplomatik araçlarımızın tümünü kullanmanın zamanı geldi. Şu anda mümkün olan en güçlü tedbirleri almamız" dedi.

Çin ise "Bölgede kaos ve savaşa izin vermeyeceğiz" dedi. Kuzey Kore'yi "yanlış eylemler" sergilemeye son vermeye çağırdı ve tüm taraflara Pekin'in çözüm teklifini ciddi düşünmeleri çağrısında bulundu. Bu teklif Pyongyang'ın balistik füze denemeleri ve nükleer programlarını, ABD ve Güney Kore'nin de askeri tatbikatlarını askıya almasını içeriyor.

Rusya ise sorunun sadece diplomatik kanallar yoluyla çözülebileceğini söyledi.

Akdeniz'de iki yılda 8 bin 500 göçmen katledildi

Emperyalist yağma ve kapitalist sömürü nedeniyle ülke-rinden kaçmak zorunda bırakılan, hayatta kalmak için Avrupa yollarına sürülen göçmenler, göç yollarında ölümle karşı karşıya kalıyorlar. Özellikle, Avrupa'ya geçişlerde yoğun olarak kullanılan Akdeniz'de binlerce göçmen ya boğuluyor ya kayboluyor.

Birleşmiş Milletler Yüksek Komiserliği'nin (UNHCR) açıklamasına göre, son iki yılda 8 bin 500 göçmen Akdeniz sularında katledildi.

2015 yılında ailesiyle birlikte Yunanistan'a sığınmaya çalışırken Bodrum'da boğularak hayatını kaybeden Kobanêli Aylan Kurdi'nin ölümünden bu

yana yüzlerce çocuk Akdeniz üzerinden Avrupa'da daha iyi bir hayata ulaşmaya çalışırken yaşamını yitirdi.

UNHCR açıklamasında, "Aylan'ın ölümünden beri Avrupa'ya geçişlerde ciddi bir düşüş olmasına rağmen, insanlar hâlâ Avrupa'ya göç etmeye çalışırken hayatlarını kaybediyorlar" dedi.

Arakan'da neler oluyor, niçin oluyor?

Güneydoğu Asya ülkesi olan Myanmar'ın Arakan eyaletinde, cihatçı Arakan Rohingya Kurtuluş Ordusu'nun (ARSA) üç ayrı kasabadaki polis karakollarına ve bir köydeki alay karargahına yönelik düzenlediği saldırıların ardından askeri operasyon başlatılmış, saldırılar ve çatışmalar yoğunlaşmıştı. Arakan topraklarında yaşanan bu çatışmalar ve işlendiği iddia edilen katliamlar, bu bölgeyi yeniden uluslararası kamuoyunun gündemine oturttu. Yeniden diyoruz, çünkü şu an yaşananların uzun bir tarihsel arka planı bulunmaktadır.

Myanmar devletinin ülkedeki Müslümanlar başta olmak üzere etnik azınlıklara uyguladığı baskılar ve giriştiği saldırılar yeni değil. Yakın tarih bunun birçok örneğiyle doludur.

25 Ağustos'tan bu yana, daha önceki yıllarda yaşanan olayların bir yenisi daha yaşanıyor. Myanmar ordusu, "aşırılıkçı teröristlere" karşı operasyon düzenlendiğini ve güvenlik güçlerine sivillerin korunması talimatı verildiğini bildirirken, Bangladeş'e kaçan Rohingyalar ise orduyu kendilerini bölgeden çıkmaya zorlamak için cinayet işlemek ve kundaklama ya başvurmakla suçluyor.

Myanmar ordusu ve devleti, Arakan bölgesinde yaşayan Müslüman Rohingyalara büyük bir şiddetle saldırıyor. Köylerin yakıldığı, aralarında çocuk ve kadınların da olduğu 400'ü aşkın sivilin (İslamcı basın ve başka bazı kaynaklar ölü sayısının yaklaşık 3 bin kişi olduğunu iddia etmekte) katledildiği söyleniyor. Bu saldırılar sonucu, insanlar kitleler halinde yollara düşmüş oldu. Bangladeş'te görev yapan Birleşmiş Milletler çalışanları, on gün içerisinde Bangladeş sınırını geçenlerin sayısının 70 bini aştığını tahmin ediyor.

Tüm bu gelişmelerin uluslararası kamuoyunda tepkiye yol açtığı biliniyor. Farklı zamanlarda ve farklı ülkelerde yaşanan katliam, çatışma ve doğal afetler sonucu oluşan dehşet verici fotoğraflar, Arakan'daki büyük "katliam" ve kitlesel göçlere ait olduğu ileri sürülerek, dünya

kamuoyuna servis ediliyor. Özellikle de dinci-gerici basın bunu, tiksinti verici bir ikiyüzlülükle ve rezil bir bilgi kirliliğiyle sunmakta büyük bir maharet sergiliyor.

Myanmar'daki gelişmeleri Tayyip Erdoğan da büyük bir "üzüntü ve öfkeyle" duyuruyor: *"Maalesef dünya Myanmar'a, diyebilirim ki kör ve sağır. Duymuyor ve görmüyor. Biz bunu ağır, şiddetli bir şekilde kınıyoruz. Yine onun takibini de ilgili uluslararası kurumlar vasıtasıyla başta BM olmak üzere dile getireceğiz."* Konudan her bahsedişinde "Arakan'daki Müslüman kardeşlerimiz..." diye söze başlayan AKP şefi, Cizre, Şırnak, Silopi, Yüksekova, Sur, Nusaybin, İdil, Silvan vb. yerleşim yerlerindeki Müslüman Kürtler için katliam ve kentleri yerle bir etme emri verdiğini unutmış görünüyor. Kürdistan'daki Müslüman Kürtlerin katledilmesini ve kentlerin yakılıp yıkılmasını boş gözlerle izleyen Birleşmiş Milletler de Arakan'daki sivil katliamından "endişeli" olduklarını dile getiriyor. Yine, bölgenin eski sömürgeci gücü olan İngiltere, BM Güvenlik Konseyi'nden Myanmar'daki durumu görüşmek üzere toplantı talep ediyor. Gericici-dinci medya Budistlerin Müslümanları toplu katliamlardan geçirdiğini iddia ederek dünyayı ayağa kaldırmaya çağırıyor vb.

Arakan'daki azınlık Müslümanlara yönelik saldırı, şiddet ve her türlü baskı dünyanın her köşesindeki katliamların, gericici iç savaşların ve etnik boğazlaşmaların sorumlusu olan küresel emperyalist çeteler ve onların eteklerindeki suç ortakları olan işbirlikçi rejimler için sadece bir ayrıntıdır. Onların konuya ilgileri de kendi temel çıkarları çerçevesindedir. Dolayısıyla Arakanlı Müslüman halkın ve öteki etnik azınlıkların çektiği acılar ve uğradığı saldırılar da emperyalistlerin ve işbirlikçi rejimlerin kirli amaçlarını hayata geçirebilmelerinin ancak bir malzemesi olabilir.

SORUNUN TARİHSEL ARKA PLANI

Sorun, uzun yıllar boyunca bir

İngiltere sömürgeci olan Myanmar'ın İngiltere'den bağımsızlığını kazandığı 1948'e kadar dayanmaktadır. 1948'den sonra belli bir süre için kısmi parlamenter demokratik girişimler olsa da 1962'deki askeri darbeyle birlikte Budizm bir devlet dini haline getirildi ve Myanmar bir Budist devlet olarak kuruldu. Askeri darbeye birlikte "tek ulus, tek dil, tek din" zihniyeti doğrultusunda, Müslümanlara ve öteki etnik azınlıklara karşı baskı, inkar ve imha politikaları yoğunlaştı.

Myanmar ile Müslüman azınlık arasındaki sorun, 1982 yılında çıkarılan Myanmar Vatandaşlık Kanunu'yla yeni bir boyut kazandı. Bu kanunla birlikte Rohingyalar yabancılar olarak kabul edilip, vatandaşlık hakkı da olmak üzere birçok temel haktan mahrum bırakıldı. 52 milyon nüfuslu bir ülke olan Myanmar'da nüfusun büyük çoğunluğunu Budistler oluşturuyor. Arakan eyaletinde yaşayan Müslümanların nüfusu ise yaklaşık olarak 1,1 milyondur. 1 milyon Müslümanın da çeşitli konulardaki kısıtlamalar ve dayatılan baskılar nedeniyle Bangladeş, Suudi Arabistan, Pakistan, Malezya, Tayland vb. gibi ülkelere dağıldığı iddia edilmektedir. Myanmar hükümeti, Müslümanları "Bangladeşli yasadışı göçmenler" olarak görmekte ve dolayısıyla onlara vatandaşlık hakkı vermemektedir.

Bu durumda, vatandaşlık hakkının kazanılması, kimliklerinin ve kültürel haklarının tanınması Müslüman azınlığın temel talepleri olmaktadır. Müslüman nüfusun haklarını savunduğunu ileri süren ve Arabistan'da kurulduğu söylenen ARSA gibi çeşitli İslamcı cihatçı grupların varlığı ve "silahlı direniş" yürütmeleri bunun sonucunda ortaya çıkan ürünlerden biridir.

KAPİTALİST SİSTEMİN YARATTIĞI BİR SORUN

Budizm'in egemen devlet dini olduğu, fakat 130'u aşkın farklı etnik topluluğun da bulunduğu ve bunlardan sadece 8'inin azınlık statüsünün kabul edildiği bir ülkede, etnik ve dinsel kimlik sorun-

larının yaşanması, hele de kapitalizm koşullarında kaçınılmaz gibidir. Dolayısıyla Arakan sorunu da Myanmar devleti ile ülkedeki Müslüman azınlık arasında yaşanan bir etnik ve dinsel kimlik sorunu olarak karşımızdadır. Fakat bu, yaşanan sorunların tek nedeni değildir, zira sorun kapitalizmden bağımsız değildir. Myanmar aynı zamanda gaz, petrol, mücevher vb. gibi yeraltı kaynakları ile önemli merkezlerden biri olduğu gibi, büyük bir stratejik öneme de sahiptir. Bu konum, küresel emperyalist çetelerin yanı sıra Myanmar burjuvazisi için de son derece önemlidir.

On yıllardan beri yaşanan ve trajediye dönüşmüş bulunan gelişmelerin gerisinde aynı zamanda bu nesnel gerçekler yatmaktadır. Dolayısıyla tarihsel arka planı bulunan etnik sorunların ve Arakan'daki gelişmelerin emperyalistler için olduğu gibi yerli egemen burjuvazi için de farklı ekonomik ve siyasal nedenleri bulunmaktadır.

Asya-Pasifik bölgesinin son yıllarda giderek öne çıkan bir emperyalist hegemonya cephesine dönüştüğü, küresel ve bölgesel güçlerin bu coğrafyada kıyasıya bir rekabet içinde oldukları biliniyor. Dolayısıyla Myanmar, jeo-stratejik konumu ve yeraltı zenginlikleri nedeniyle de özellikle de ABD ve Çin için önemli bir yerde duruyor. ABD, bölgedeki hegemonya mücadelesinde konumunu güçlendirmek için en büyük rakiplerinden biri olan Çin'i kuşatmak ve onu bölgeye hapsetmek için çalışmaktadır. Arakan sorunu üzerinden Myanmar'a gösterdiği ilginin nedenlerinden biri de budur. Çin ise tersinden Myanmar'daki nüfuzunu sürdürmek ve güçlendirmek çabasıdadır. Dolayısıyla Arakan sorunu emperyalist güçlerin hegemonya mücadelesinde kullandıkları bir araç olduğu gibi, Myanmar zenginliklerinin emperyalist tekellerin yağmasına açıldığı önemli bir "yeni" pazar olması bakımında da özel önem taşıyor.

Myanmar burjuvazisi ise ülkenin zengin kaynaklarını sömürüp yağmalayarak ve onları emperyalist güçlerin yağma ve talanına açarak halkın ezici çoğunluğunu büyük bir yokluk ve yoksulluğa mahkum etmekte, onları temel gereksinimlerinden yoksun bırakmaktadır. İşsizlik büyümekte, kölece çalışma koşulları ağırlaşmakta, çocuk işçiliği ve sömürsü yaygınlaşmaktadır.

Özetle çok uluslu küresel tekeller ve onların yerli uşakları el ele ülkeyi yağmalamakta ve zenginliklerine el koymaktadırlar. Ülkeyi etnik ve dini çatışmaların içine sürüklemek aynı zamanda bunun bir sonucudur. Burjuvazi, kendi sınıf iktidarını korumak ve güçlendirmek, emekçi sınıfları baskı ve sömürü altında tutabilmek için etnik ve dini sorunları bir araç olarak sınıf çıkarları doğrultusunda etkin bir şekilde kullanmaya devam ediyor. Tarihin her aşamasında ve dünyanın hemen her köşesinde olduğu gibi...

Yoksulluğun üzerine kurulu zengin dünya

İspanyolların ihtişamı, kıyımdan geçirilen Aztek ve İnkalaların kıymetli madenlerinin ürünüydü. İngiltere'nin üzerinde güneşin hiç batmamasının sırrı Hindistan halkının karanlığa gömülmesinde saklıydı. Avrupa'nın gelişimi, Afrika'dan getirilen kölelerle sağlandı. Bir avuç asalağın elinde bulundurduğu dünya zenginlikle, kendileri dışında kalan yığınların kitlesel açlık, yoksulluk ve ölümüyle olanaklı hale geliyordu. Zengin topraklar üzerinde çalışan yoksul insanlar vardı.

Bakır, azot ve çeşitli maden yataklarıyla, verimli topraklarıyla ünlü Latin Amerika kıtası da açlığın, yoksulluğun, işsizliğin, ölümcül hastalıkların kol gezdiği yerlerdendir. Çünkü Latin Amerika ülkeleri emperyalist-kapitalist ekonomi zincirine bağlı, özelinde ABD emperyalizminin iligine kadar sömürdüğü yerlerdir.

ABD'nin, emperyalizmin yerli dayanakları işbirlikçi patronlar ve toprak ağalarıyla arka bahçesi yaptığı Şili, Latin Amerika'da bulunmaktadır ve kıtanın en yoksul ülkelerinden biridir. Çünkü Şili'yi uzun yıllar boyunca Chuquicamata, Anaconda, Kennecott, Coca-Cola vb. büyük ABD tekelleri yönetmekteydi.

1968 yılında Şili'de ortalama her 36 dakikada bir çocuk ölmekteydi. ABD doları olarak hesaplanan dış borçlar her geçen yıl daha fazla artmakta ve yoksul işçi ve köylülere fatura edilmekteydi. Emperyalizmin iligine kadar sömürdüğü, kölece çalışma ve yaşam dayattığı Şili halkı artık bu faturayı ödeyemez hale gelmişti.

O yılların dünya tablosuna baktığımızda, 1960'lı yılların toplumsal muhalefetin büyüdüğü, emperyalizmin acı reçetelerine karşı hoşnutsuzlukların dışa vurulduğu yıllar olduğunu görürüz. Fransa'da 1968 gençlik hareketi, İtalya ve Portekiz'de işçi grevleri, Türkiye'de toprak işgalleri ve fabrika direnişleri bunlara örnek teşkil etmekteydi.

Latin Amerika ülkeleri ve Şili'de de benzer olaylar yaşanmakta ve kitle muhalefeti giderek radikalleşmekteydi. ABD, tekelleri için verimli bir alan olan bu ülkeyi denetim altında tutmak için

Bugün dünyanın her karış toprağının kana bulandığı, sömürünün ve eşitsizliğin kol gezdiği dünyada en yakıcı zorunluluk, bu yeni dünyaya doğru yol almaktır. Eski ve çürüyen emperyalist-kapitalist dünyayı alaşağı edecek sosyalist bir devrim tüm insanlığın kurtuluşunu ilan edecektir.

yerli işbirlikçileriyle hareket edip içeride provokasyonlar yapmaktan sağ-sol çatışmasını körüklemeye, ilericilere ve devrimcilere yönelik kanlı tezgâhlar organize etmeye kadar bir dizi yöntem ve araç kullanıyordu. Büyüyen işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketini ezmeye dönük 11 Eylül 1973 tarihinde gerçekleştirilen askeri faşist darbe de ABD'nin en kanlı icraatlarından biri oldu.

1970'te Şili'de, dönemin sosyal demokrat ve komünist partilerinin oluşturduğu koalisyon Unidad Popular (UP) Salvador Allende başkanlığında görevdeydi. 1960'lı yılların işgal ve grev dalgasının sonucu, ilerici söylemlerle başa geçen UP, toplumsal muhalefetin, tabandan kitle hareketinin ürünü olarak 1971'de bakır ve azot madenlerini millileştirdi. ABD'nin Şili'ye dayattığı ekonomik reçeteler, muhalefetin basıncıyla uy-

gulanmamakta ve dahası bu muhalefet gittikçe radikalleşmekte, burjuva sınırlarını zorlamaya başlamaktaydı.

Emperyalizm adına işler ancak kanlı, faşist bir darbeyle yoluna koyulabilirdi. İlerici-devrimci güçlerin katledildiği, toplumsal muhalefetin kanlı bir şekilde ezildiği 1973 askeri darbesi, işte böylesi bir zeminin ürünü olarak ortaya çıktı.

11 Eylül 1973'te Şili'de iş başında olan ABD, 12 Eylül 1980'de aynı yöntemleri Türkiye'de kullanıyordu. 2009'da Honduras'ta, 2002 yılında Venezuela'da (her ne kadar başarısız bir girişim olsa da) benzer yöntemlere başvurdu. Bugüne baktığımızda ABD'nin Venezuela'ya yönelik iç savaşı kışkırtan uygulamalarının hala yürürlükte olduğunu görmekteyiz.

Şili, Türkiye ve benzer ülkelerin yükselen işçi sınıfı hareketinin ezilmesine dönük askeri faşist darbeler, bu eski

düzen ayakta kaldığı sürece eskimeyen yöntemler olarak kullanılmaya devam edecek, çürüyen düzen kirli yöntemlerinden vazgeçmeyecektir.

Dünya topraklarının bölüşüldüğü 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında Ekim Devrimi'yle yeni bir dünyanın kapısı aralanmıştı. İnsanlığın önünde kitlesel açlık, yoksulluk ve ölümün dışında sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya alternatifi yükselmişti.

Bugün dünyanın her karış toprağının kana bulandığı, sömürünün ve eşitsizliğin kol gezdiği dünyada en yakıcı zorunluluk, bu yeni dünyaya doğru yol almaktır. Eski ve çürüyen emperyalist-kapitalist dünyayı alaşağı edecek sosyalist bir devrim tüm insanlığın kurtuluşunu ilan edecektir. Ekim Devrimi'nin 100. yılında bu yol tüm işçi sınıfı ve emekçilere, tüm dünya halklarına çok daha yakındır.

**Kolombiya'da
ateşkes
imzalandı**

Yaklaşık 50 milyon nüfuslu Kolombiya'da hükümet ve Ulusal Kurtuluş Ordusu (ELN) arasında yürütülen görüşmeler neticeye bağlandı. Ekvador, Şili, Küba, Venezuela, Norveç ile Brezilya'nın gözlemciliği ve garantörlüğünde yürütülen

sürecin ardından, Ekvador'un başkenti Quito'da ateşkes imzalandı.

Anlaşmaya göre, Kolombiya hükümeti örgütün son dönemde saldırıya uğrayan sosyal liderlerini koruma altına alacak, ELN üyelerine insani yardımda

bulunacak ve birtakım önlemler alacak.

1 Ekim itibarıyla yürürlüğe girecek olan ateşkes anlaşması, 12 Ocak 2018'e kadar sürecek ve bu sürenin dolmasının ardından tarafların anlaşması durumunda yenilenebilecek.

Mao Zedong'u ölümünün 41. yılında saygıyla anıyoruz...

ÇKP bugün hâlâ Çin "Halk Cumhuriyeti"nde iktidarda. Gerçekte isminin karşısı olarak iş başında. Buna karşın Çin Devrimi'nin büyük önderi Mao'nun devrimci anısı milyonların bilincinde yaşamaya devam edecektir.

Çin Halk Devrimi'nin ve Çin Komünist Partisi'nin (ÇKP) önderi Mao Zedong 26 Aralık 1893'te Çin'in Hunan eyaletinde doğdu. Mao'nun ilk siyasal faaliyeti 1911 devrimi sırasında Hunan eyaletinde Sun Yat-sen önderliğindeki Kuomintang saf- larında savaşmak oldu.

Mao 1921 Temmuz'unda Çin Komünist Partisi'nin Şanghay'daki ilk kongresine katıldı. İki yıl sonraki üçüncü kongrede ise merkez kurul üyeliğine seçildi. İlk Kuomintang-ÇKP birleşik cephe- si sırasında Kuomintang'ın Köylü Eğitim Enstitüsü yöneticisi oldu.

Feodal bir ülke olan Çin'de Sun Yat-sen önderliğindeki ulusal burjuvazinin partisi Kuomintang iktidar olana dek ilerici, devrimci bir role sahipti. Ne var ki iktidar olduktan sonra, iktidarını korumak için gericileşti. Kuomintang'ın 1927'de birleşik cepheye hiç de sürpriz sayılma- yacak ihaneti sırasında, Mao ölümünden güç bela kurtuldu. Aynı yıl Hunan'da Güz Hasadı Ayaklanması'nı yönetti, ancak başarısız oldu. Burada Kuomintang askerlerinin elinden kurtulmayı başardığı- nda kurşuna dizilmeye götürülüyordu. Artık bir avuç kalmış yoldaşlarıyla birlik- te Güneydoğu Çin'deki Jinggang dağla- rına gitti. Burada 1931-1934 yılları ara- sında bir kurtarılmış bölgede Çin Sovyet Cumhuriyeti kuruldu ve Mao da onun başkanı seçildi.

Sun Yat-sen'in ölümünden sonra Ku- omintang lideri olan Çan Kay Şek ÇKP'ye karşı savaş açtı. Koumintang'ın saldırıları sonrası Çin'in güneydoğusundan kuzey

batısına kadar 9 bin 600 km kadar olan yolu yürüyerek Uzun Yürüyüş'ü gerçek- leştirdiler. Mao'nun lider olarak tanın- ması bu yürüyüş sırasında olmuştur. 1937-1945 arasındaki Çin-Japonya sa- vaşında Japonlara karşı direnişi de Uzun Yürüyüş'ün sona erdiği üs bölgesinden yönetti.

ÇKP içinde uzun yıllar önderlik safla- rında ideolojik savaşım sürdü. Bu savaşı- mı 1942'de Mao kazandı ve ÇKP önderli- ğine geldi.

ABD emperyalizminin Çin'de dev- rimin önüne geçmek için Çan Kay Şek kuvvetlerine her türlü desteği vermesi- ne rağmen 21 Ocak 1949'da Kuomintang kuvvetleri ÇKP kuvvetleri karşısında çok ağır yenilgiler aldı ve Mao'nun 1 Ekim 1949'da Pekin'deki Tiananmen Mey- danı'nda yaptığı açıklamayla Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu. 1966-69 arası dö- nemde Kültür Devrimi'ne önderlik eden Mao, hayatının son yıllarında Parkinson hastalığının yanı sıra akciğer ve kalp ra- hatsızlığı yaşamaya başlamıştı. Bu dö- nemde ÇKP içinde pek çok grup iktidar kavgasına tutuşmuşken, Mao sessiz kal- mayı tercih etti ve 9 Eylül 1976'da yaşa- ma gözlerini yumdu.

ÇKP bugün hâlâ Çin "Halk Cumhu- riyeti"nde iktidarda. Gerçekte isminin karşısı olarak iş başında. Buna karşın Çin Devrimi'nin büyük önderi Mao'nun dev- rimci anısı milyonların bilincinde yaşa- maya devam edecektir.

Mao Zedong'u ölümünün 41. yılında saygıyla anıyoruz.

Sosyalizm mücadelesinin bir savaşçısı: Julius Fuçik

İktidar dümenindeki burjuvazi, yük- selen sınıf hareketini bastırmanın, içi- ne girdiği bunalımı atlatmanın çaresi olarak, İtalya ve Almanya'da Mussolini ve Hitler şahsında faşizme sarılmıştı. Avrupa'nın birçok ülkesinin işgal edil- mesi, bu ülkelerde sergilenen barbar- lıklar ve anti faşist direnişler, 1940'ların öne çıkan olguları olmuştur.

Almanya'nın 1939 yılında işgal etti- ği ülkelerden biri de Çekoslovakya idi. Tıpkı işgal altındaki diğer Avrupa ülke- rinde olduğu gibi, burada da anti faşist direnişe komünistler önderlik ediyor- du. Bunlardan biri de Julius Fuçik'ti.

Fuçik, 1903 yılında işçi bir ailede doğar. Babası çelik işçisidir. Fuçik sömü- rünün ve sınıfların olmadığı bir dünya için mücadeleye katılır. 1921 yılında Çekoslovakya Komünist Partisi'ne üye olur. Parti yayınlarına edebi ve kültü- rel katkılarda bulunur. Sonrasında ise partinin yayın organının başyazarı olur. 1930'lu yıllarda pek çok kez gözaltına alınır ancak mücadelesini sürdürür. Aynı yıllarda iki kez Sovyetler Birliği'ne gider. Ekim Devrimi'nin ülkesini yerinde gören Fuçik, gördüklerini çeşitli yazılar- da Çekoslovakyalı emekçilere aktarır. Bunlardan bir kitabının adı bile Fuçik'in sosyalizme olan inancını ifade eder: *Yarının Dün Olduğu Ülkede*.

Ülkesine dönen Fuçik çalışmalarını sürdürürken, 1938 yılında partisi yasa- dışı ilan edilir ve yeraltına çekilir. Mart 1939'da ise Çekoslovakya, Almanya tarafından işgal edilir. Yeraltı faaliyet- lerine devam eden Fuçik, 24 Nisan 1942'de Alman siyasi polisi Gestapo tarafından yakalanır. Mayıs 1943'te Almanya'ya götürülen Fuçik, 8 Eylül'de burada asılarak katledilir. Fuçik'in en bilinen eserlerinden biri, *Darağacından Notlar* kitabıdır.

Fuçik, Pankrac hapishanesindey- ken, *Darağacından Notlar* kitabını sigara kağıtlarına yazarak dışarıya çıkarır. Fuçik'in kısa *Darağacından Notlar*'ından yansıyan, yeni bir dün- yaya, sosyalizme olan inanç ve idam edileceğini bildiği halde yaşamla ve da-

vasıyla kurduğu bağıdır. Aynı zamanda tutsak komünistler arasındaki yoldaşlık ilişkilerini, düşman zulmüne karşı dire- nişi aktarır Fuçik. Tutsaklık koşulların- da, ölümü beklerken dahi inancını an- latır kitabında: *"Vücut dimdik, eller diz- ler üzerinde kenetli, gözler, eski Petçek Bankası olan binanın bir odasının sa- rarmakta olan duvarına mihlanmış, el- bet, düşünmeye elverişli bir durum ol- masa gerek. Ama insanın düşüncelerini hazırolda durmaya kim zorlayabilir?"* Neredeyse her gün hapishaneden gö- türüldüğü polis merkezinde tabi tutul- duğu işkenceli sorgularda, kimseyi ele vermeyen Fuçik, aynı zamanda dışarıy- la kurduğu irtibat sayesinde yoldaşları- nı da tehlikelerden haberdar eder.

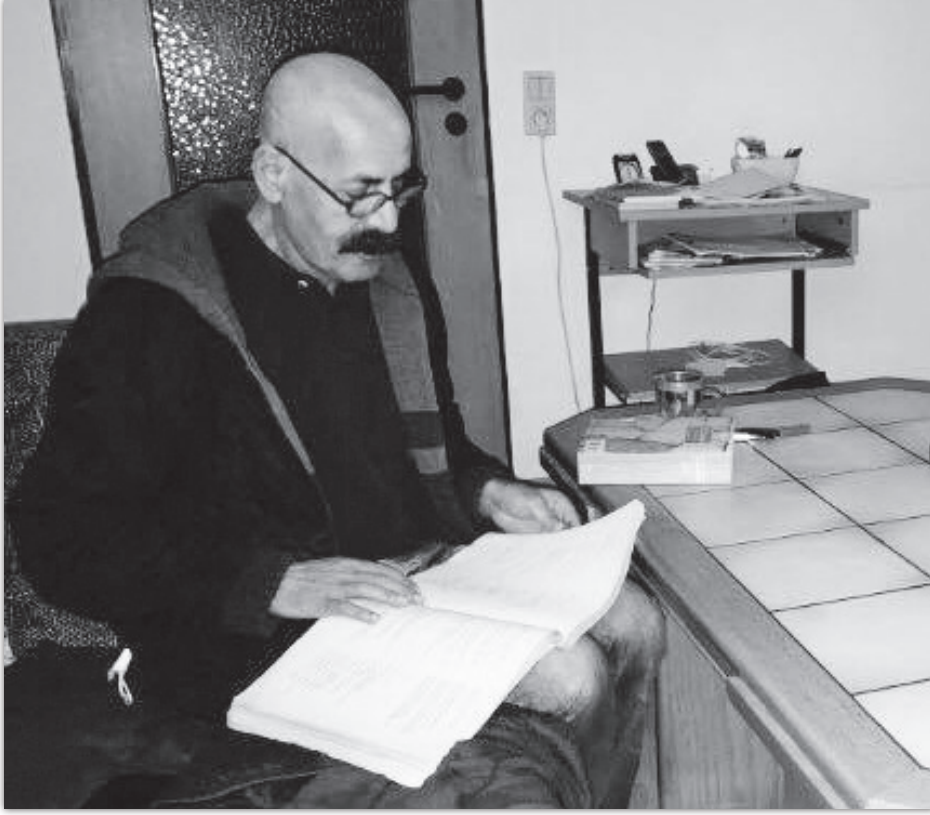
Fuçik'in *Darağacından Notlar*'ında dikkat çeken bir diğer yan da insan betimlemeleridir. Faşizme karşı savaşı- ta gösterilen yararlılıklar ve ihanetler, Fuçik'in betimlemelerinde aynı za- manda partisine rapor niteliğindedir. Yargılanmak üzere Almanya'ya götürül- meden önce yalnızca birkaç saati kal- dığını belirtmesine rağmen, hapisha- nedeki insanları yazar. Yalnızca yoldaş- ları hakkında değil, cellatları hakkında da, onların güçlü görünen yanlarına karşın düşkünlüklerini ve korkularını, inançsızlıklarını da yazar Fuçik. Yeni bir dünyayı temsil edenler olarak devrim- cilerin, onlardan daha güçlü oldukları- nı şöyle dile getirir: *"Hapishane mutlu bir kurum değil, ama hücrelerin kapısı önündeki yaşam, içindeki yaşamdan çok daha kasvetli."*

Fuçik'in *Darağacından Notlar*'ının son bölümü 9 Haziran 1943 tarihli- dir. Bundan sonra Berlin'e götürülür. Hüküm giyer ve 8 Eylül 1943'te idam edilir.

Fuçik, *Darağacından Notlar*'ını "Nöbeti teslim ediyorum!" sözcükleriyle sonlandırır. Son sözü yine ona bira- kıyoruz:

"Celladın ipi, ben bitiremeden bo- ğazımı sıkarsa, geriye filmin mutlu so- nunu yazacak milyonlarca insan var."

Kazım (Mete) Hoca'yı yitirdik

Başından itibaren komünist hareketin saflarında yer alarak devrim ve sosyalizm mücadelesi uğruna emek harcayan TKİP sempatisini Kazım Hoca, yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle, 2 Eylül 2017 tarihinde Almanya'nın Bielefeld kentinde yaşamını yitirdi.

'75 yılından itibaren bir sıra neferi olarak devrim davasına hizmet eden Kazım Hoca, 4 Eylül Pazartesi günü, Bielefeld Alevi Kültür Merkezi'nde (AKM) düzenlenen törenle uğurlandı.

Emekçilerin, ilerici ve devrimcilerin içerisinde olduğu kalabalık bir kitlenin katıldığı tören, devrim ve sosyalizm kavgasında yitirilen tüm değerler için yapılan saygı duruşu ile başladı.

Ardından, AKM Başkanı, Kazım Hoca'yı ve kendisinin de yakından tanıdığı mücadelesini selamlayan bir konuşma yaptı. Sonrasında, TKİP Yurtdışı Örgütü adına yapılan konuşmada, Kazım Hoca'nın '75-80 yıllarında Dersim'de başlayıp, 12 Eylül sonrasında yurtdışına taşıdığı, günümüze dek süren devrimci mücadelesine değinildi. Komünist hareketin geleneksel devrimci hareketten kopuşunun ilk anından itibaren tereddütsüz biçimde, onun saflarında yer aldığı vurgulanan konuşmada, Kazım Hoca'nın, sadakatle bağlı olduğu partisinden güç

olarak kapitalizmin yozlaştırıcı, öğütücü ve çürütücü koşullarına direndiği anlatıldı. Bu aynı direnci, yine yoldaşları ve kimi yakın dostlarının da yardımlarını alarak, yakalandığı amansız hastalığa karşı da gösterdiği belirtildi. Bielefeld'deki emekçi kitleyle, ilerici, devrimci ve yurtsever çevrelerle iç içe olduğuna, kelimenin gerçek anlamıyla onlarla kaynaşıp bütünleştiğine değinildi. En son anlarına dek yoldaşları ile devrimin sorunları, yürekten bağlı olduğu partisi hakkındaki duygularını ve düşüncelerini paylaştığı söylendi.

Uğurlama etkinliğinde Dersim Dernekleri Federasyonu (DEDEF) Başkanı da bir konuşma yaptı. Konuşmanın devamında Kazım Hoca'nın, DEDEF'in gerçekleştirdiği bir etkinlikte şiir okurken kaydedilmiş bir kısa video gösterimi izledi. Son olarak, Kazım Hoca'ya dair anılarını paylaşmaları için dostlarına çağrı yapıldı. Bu çağrı üzerine, onu çok yakından tanıyan, geçmişte birlikte mücadele yürüten bir yoldaşı da söz alarak anlamlı bir konuşma yaptı.

Bu konuşma ile sona eren törenin ardından Kazım Hoca memleketi Dersim'e uğurlandı.

KIZIL BAYRAK / BİELEFELD

'Ferhat Amca'mızı kaybettik

Kızıl Bayrak'a hep sahip çıktı, eylemlerde Kızıl Bayrak'ı gururla taşıdı. O, tüm Kızıl Bayrakçıların ve tüm sınıf devrimcisi komünistlerin yoldaşıydı, hepimizin Ferhat Amca'sıydı.

Ferhat Amca 96 yaşında aramızdan ayrıldı. Dersim'in isyancı ruhu ile donanımlı bir kavgacıydı. Gözüpek bir kavgacıydı. Haksızlığa karşı tahammülsüzdü ve anında karşı çıkardı. Zulme ve zorbalığa hiç boyun eğmedi, her daim dik durdu.

Okuyan, araştıran, bilinçli bir insandı. Gönüllü devrimden yana idi. Devrimin ve devrimcilerin sadece dostu değildi. Kendi ölçülerinde basbayağı devrimciydi de. Tüm çocukları devrimciydi ve bunda onun da inkardan gelinemez payı vardı.

Dersim '37-38 isyan günlerini de 12 Mart ve 12 Eylül'leri de yaşadı. Korkusuz biri idi. Karakol da gördü, işkence merkezlerini de. 12 Mart ve 12 Eylül faşizminin koyu karanlığı sırasında da sonraki gerici yıllarında da hep devrimcilerin yanında oldu. Tutsaklık günlerinde onla-

ra sahip çıktı. Devrimci babası olmaktan hep gurur duydu.

Komünist hareketi heyecanla karşıladı. Başından itibaren her türlü desteği sundu. 1 Mayıs gibi önemli eylemlerin en öndeki katılımcılarından. Saldırılarına karşı Kızıl Bayrak'a hep sahip çıktı, eylemlerde Kızıl Bayrak'ı gururla taşıdı. O, tüm Kızıl Bayrakçıların ve tüm sınıf devrimcisi komünistlerin yoldaşıydı, hepimizin Ferhat Amca'sıydı.

96 yaşındaydı, saçları bembeyazdı, ama o bizim için hep bir delikanlıydı. 3 Eylül günü Ferhat (Doğan) Amca'mızı yitirdik. Onu doğduğu topraklara, Dersim'e uğurladık.

Güle güle Ferhat Amca. Sınıf devrimcisi komünistler olarak seni hiç unutmayacağız!

İşçi ve emekçilerin Yılmaz Güney'i ve sineması

"Ve ahmak penguenler, kayaların çatlaklarına sığınmış. Yalnız fırtına kuşudur okyanusun üstünde, köpük köpük taşan sulara aldırmaksızın, gururla dolaşan."

Maksim Gorki'nin *"Fırtına Kuşunun Türküsü"* isimli kısa bir eseri vardır. Bu eser cesaret ve zorluklar karşısındaki iradeyi işler. Ölümünün üzerinden 33 yıl geçen devrimci sinemacı Yılmaz Güney'i aklımıza getirir bu küçük metin. Çünkü Güney de yaşamı boyunca onca zorluk çekmiş, fakat devrimci duruşundan taviz vermeden mücadelesini sürdürmüş bir sanatçı olarak tarihimizin sayfalarında yerini alınının akı ile almıştır.

Adana'da yoksul bir ailede dünyaya gelen Güney, hayatın tüm zorluklarını yaşadı. Küçük yaşta çobanlıktan simitçiliğe ve pamuk işçiliğine kadar birçok işte çalışan Güney, düzen tarafından ezilmenin ne demek olduğunu küçük yaşta öğrenmeye başladı. Bu durum onun gelecekte sürdüreceği devrimci kültür sanat mücadelesinin harcını oluşturacaktı.

Lise yıllarında *Doruk* isimli bir sanat dergisi hazırlayan Güney böylece sanat yaşamında ilk adımlarını atmaya başlamıştı. Yine aynı yıllarda bisikleti ile sinemadan sinemaya film bobinleri taşımaya başladı. Bu, onun sinema ile ilgili yaptığı ilk işti. Sanata olan merakı onu ilk önce hikâyeler yazmaya itmişti. 1955'te yazdığı *"Üç Bilinmeyenli Eşitsizlik Sistemleri"* başlıklı öyküsünde komünizm propagandası yaptığı gerekçesi ile hakkında dava açıldı. 57'de Atif Yılmaz ile tanışması sonucu sinema alanıyla daha ileriden ilgilenme imkânı buldu. Ardından sürekli şekilde tutuklanmalar... Bu süreçten sonra Güney yaşamını şöyle özetliyor:

"Önümdeki tek yol, kendimi hayatın okulunda, hayatın kabul ettiği ve dayattığı öğretmenler aracılığı ile eğitmektir. Öyle yaptım... Kitaplar, sinema, iş, cezaevi, acımasızlık, hayatın katı kuralları, toplumsal baskılar, kahpelikler, yiğitler... Karşılaştığım zorlukları yenmek için direnmek ve kararlılık... Öğretmenlerimden biri zor'dur..."

72'de hapishaneye girince Güney isimli dergiyi çıkarmaya başladı ve bu dergide sinema ve sanata dair düşüncelerini aktardı, geliştirdi. Güney'in sineması günden güne politikleşmeye başlarken bir yönüyle de toplumcu yönü ağırlık kazanmaya başladı. Önceleri tekil kabadayı hikâyelerine yönelirken artık yavaş yavaş *Arkadaş*, *Endişe* vb. filmleri ile daha toplumsal içerikli filmler çekmeye başladı. Sınıfsal olarak aileden ve küçüklükten gelen emekçi kimlik ve devletin baskıları ile karşı karşıya kalması Güney'in sanat anlayışının devrimci niteliğinin

maddi arka planını oluşturdu. Yani yaşamı kitaplardan okuyarak değil, birebir yaşayarak ve tersinden sinemalaştırarak, kitaplaştırmak toplumcu sinema oluşturma yönünde adımlar attı. Kısacası Güney'in devrimci sanatçılığı onun birebir yaşamından gelir.

Birçok sanatçı üzerinden yaşandığı gibi Güney de iktidarların hedefi haline gelmiştir. Komünist şair Nazım Hikmet Türkiye Cumhuriyeti tarafından vatandaşlıktan çıkarılmıştı. Aynı akıbet Yılmaz Güney'in kapısını 1983'te çaldı. Ne var ki toplumsal sahiplenme sayesinde ölümden dokuz yıl sonra tekrar vatandaşlığa alındı.

Sermaye iktidarı böyle yaparak devrimci sanatçılara "sahip çıktığını" gösterme gayretine girse de aslında tarihin her döneminde sanatçılar üzerinde baskı uygulandığı, bilinen bir gerçek. Pir Sultanlardan günümüze kadar sömürücü iktidarlara başkaldıran sanatçılar, halk ozanları, yazar ve aydınlar her daim iktidarın zulmü ile karşılaştı. Günümüz saray soytarısı da sarayında sözde sanatçılarla buluşarak sanat sevicisi bir görüntü çizmeye çalışıyor. Oysa ki bu iktidar da dahil tüm sömürücü iktidarlarda devrimci sanatçılar üzerinde baskının her türlüünü uyguladı.

Yılmaz Güney bu baskılardan nasibini fazlasıyla aldı. Fakat baskılar karşısında kameralarını emekçilerin ve ezilenlerin yönüne çevirmekten, onların sorunlarını çeşitli yönleri ile işlemekten hiçbir zaman geri durmadı.

Devrimci sanatçı Yılmaz Güney yaşamıyla, mücadelesiyle ve sanatıyla emekçilerin ve devrimcilerin değeridir. Güney işçi ve emekçilerin mücadelelerinde yaşayacak. İşçi direnişlerinin sinema gösterimlerinde, emekçi mahallelerinde yozlaşmaya karşı, hapishanelerde katliamlara karşı verilen mücadelelerde yaşatılacak. Devrimci sanatçıyı ölümünün 33. yılında saygı ve sevgi ile anıyoruz.

F. DENİZ

